

DE STER

96E JAARGANG

NUMMER 9

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

SEPTEMBER 1996

DE STER

SEPTEMBER 1996

Op de omslag

Vooromslag: Robin Luch Griego, West Valley (Utah), 1983, glas in lood (167 x 121 x 31 cm): *Het visioen van de boom des levens*. De schitterende kleuren van een levende boom, worden in deze voorstelling van Lehi's visioen gecontrasteerd tegen de grijze kleuren van een sombere en donkere wereld. Aan de voet van de boom geeft hij zijn vrouw, Sariah, enkele vruchten van de boom. Op de achtergrond houden drie vrouwen, die de kinderen Gods voorstellen, zich vast aan de ijzeren roede en proberen al doende de boom te bereiken. Zie 'Boom des levens', blz. 34.

[Foto: Ronald Read, Museum voor kerkgeschiedenis en kunst.]

Achteromslag: Lourdes Samson, Bataam (Filipijnen), 1995, borduursel (114 x 76 cm): *Lehi's droom*. Lehi en Nephi met de 'Geest des Heren' [zie 1 Nephi 8:5-6; 11:11].

[Foto: R. T. Clark, Museum voor kerkgeschiedenis en kunst.]

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
'TROUW AAN 'T GELOOF' PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
DE BROEDER VAN JARED: EEN ZEER BEKWAME LEERLING	
OUDERLING HENRY B. EYRING	16
HOE IK HEB GELEERD MIJN VROUW VAN DIENST TE ZIJN	
GARY L. GRAY	22
KLAAR OM LES TE GEVEN RAY L. LARSEN	26
DE PAPA-TEST CAROLEE H. SMITH	31
BOOM DES LEVENS: DE DROOM VAN LEHI: EEN GEDEELD VISIOEN	34
LICHTENDE SCHRIFTUUR IELA BARTLETT COONS	48

VOOR DE JONGEREN

PARALYMPISCHE HELPERS LAURY LIVSEY	12
VLOEKEN OUDERLING ROBERT K. DELLENBACH	28
DE VIJAND IN DE GOOT JOHN BYTHEWAY	32
JOSEPH, ZON VAN JOSEPH TODD MARTIN EN IISA A. JOHNSON	42
HOE GROOT BEN IK? LLOYD NEWELL	46

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
MORMORANDUM	
MIJN VREDE GEEF IK U	11
HUIJSBEZOEKBOODSCHAP	
ERFGENAMEN WEGENS HET VERBOND	25

DE KINDERSTER

BRAND IN DE BERGEN LLOYD H. PARRY	2
LIED	
IK KAN EEN HELD ZIJN VANJA Y. WATKINS	5
VAN VRIEND TOT VRIEND	
OUDERLING JAY E. JENSEN	6
PARTICIPATIEPERIODE	
ERBIED VOOR DE SCHEPPING KAREN ASHTON	8
VEEL PLEZIER!	10
VERHAAL	
SPOREN TERRI STINES	11
VRIENDSCHAP SLUITEN	
BRYNJÓLFUR VÍDIR ÓLAFSSON UIT HAFNARFJÖRDUR (IJSLAND)	
DEANNE WALKER	14

DE STER

September 1996 96e jaargang Nummer 9

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Gosnell

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur: De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Marvann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidingsgevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6040260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1996 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tibetaans en Thai; en eens per kwartaal in het Bulgaars, Jslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 9.00 per year. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementsprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (Belgie: startings-/overschrijvingsformulier).

Verschijnt twaalf maal per jaar

96989 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

WAT IK HET LIEFSTE LEES

Behalve met de Schriften zijn we ook gezegend met de tijdschriften van de kerk, waarin we kunnen lezen welke raad de algemene autoriteiten ons geven en waardoor we deelgenoot worden van de getuigenissen van onze broeders en zusters.

Wat ik in het tijdschrift het liefste lees is de boodschap van het Eerste Presidium, waarin we steeds worden aangespoord om als heiligen der laatste dagen een rechtschapen leven te leiden. Als we die aansporingen opvolgen, kunnen we de verleidingen van Satan en beoedeling door wereldse zaken mijden, en waardig zijn om bij onze hemelse Vader terug te keren.

Hsu, Hui-wen

Gemeente Macau

Ring Kowloon-West (Hong Kong)

naar de les over de herstelling van het evangelie, gaf zij haar getuigenis dat president Gordon B. Hinckley een profeet van God was. Ze vertelde dat ze dat getuigenis had gekregen toen ze in de *Liahona* een boodschap van het Eerste Presidium van president Hinckley las.

Zuster Lema Chirino

Zendingsgebied Barcelona (Venezuela)

EEN ZAKDOEK IN MIJN HAND

De artikelen in *Seito no Michi* (Japans) inspireren en raken me zo dat ik het tijdschrift niet kan lezen zonder een zakdoek in mijn hand om mijn tranen te drogen.

Masaru Fukuoka

Gemeente Ogaki

Ring Nagoya (Japan-West)

DE HEER DIENEN

De boodschap van het Eerste Presidium van november 1995 door president James E. Faust, 'De Heer dienen en de duivel verstaan', is geïnspireerd.

Als wij, zoals president Faust zegt, ons leven in dienst van de Heer stellen, kunnen we onszelf en anderen veel beter van dienst zijn.

Daniële Martins Alves Pereira

Tubarão, Santa Catarina (Brazilië)

VELE ZEGENINGEN

Toen ik in het nummer van oktober 1995 het artikel 'Als je wensen hebt' las, kreeg ik een heerlijk gevoel. Ik was de schrijfster Geri Christensen heel dankbaar dat ze over haar ervaringen vertelde en me herinnerde aan mijn vele zegeningen.

Ana Eluvia Lima Orellana

Wijk Quinta Samoyoa

Ring Utaclán (Guatemala-Stad)

ZENDINGSTIJDSCRIFT

Ik ben op zending in het zendingsgebied Barcelona (Venezuela), en ik merk dat de artikelen in de *Liahona* (Spaans) voor mij en mijn collega een hulpmiddel zijn bij onze lessen aan onderzoekers. Om een voorbeeld te noemen: toen een jonge moeder luisterde

NOOT VAN DE REDACTIE

Wij ontvangen graag uw brieven, artikelen en verhalen. De taal is geen beletsel. Geef uw volledige naam, adres, alsmede de naam van uw wijk en ring (of gemeente en district) Ons adres is: International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

'TROUW AAN 'T GELOOF'

De volgende toespraak is op zondag 21 januari 1996 tijdens een haardvuuravond voor jongvolwassenen in de Tabernakel op Temple Square gehouden. Hij wordt hier gepubliceerd omdat hij van toepassing is op alle leden van de kerk.

President Gordon B. Hinckley

Beste jonge vrienden en vriendinnen, het is een geweldige gelegenheid en geen geringe taak om tot jullie te spreken. Jullie zijn pientere en getalenteerde jongemannen en -vrouwen. Jullie denken na, jullie willen antwoord op jullie vragen. Jullie zijn hier vanavond bij elkaar gekomen om te zoeken naar oplossingen voor je problemen en naar inspiratie die jullie leiding geeft. Ik bid om de leiding van de Heilige Geest.

Ik voel me vereerd door jullie aanwezigheid. Jullie vertegenwoordigen een geweldige generatie in de geschiedenis van de wereld en in die van deze kerk. Ik denk dat jullie een onderdeel vormen van de belangrijkste generatie die deze kerk ooit gekend heeft. Jullie hebben een betere opleiding genoten. Jullie hebben het seminarie gevolgd en nemen nu deel aan het instituut van de kerk. In een tijd waarin de meeste jonge mensen niet bidden, bidden jullie wel. Jullie bidden om inzicht en klaarheid. Jullie bidden voor je studie en om richting in je leven. Jullie bidden voor een huwelijk, om een goede partner te vinden, en om naar het huis van de Heer te kunnen gaan om je huwelijk door het gezag van het heilig

RECHTS: LOWELL BRUCE BENNETT;
DE HEER IN GEBED

**De Heer wil dat jullie
zowel wereldlijke als
geestelijke dingen leren.
Ik ken geen ander volk
dat van God de opdracht
heeft gekregen om zowel
wereldlijke als geestelijke
kennis te vergaren.
Ik ken ook geen ander
theologisch systeem
waarin die opdracht
is vervat.**

priesterschap te laten verzegelen. Jullie bidden voor goede studieresultaten en voor andere dingen die jullie bezig houden.

Jullie willen bijna allemaal het goede doen. En in de meeste gevallen doen jullie dat ook. Jullie proberen jezelf vrij te houden van de slechte invloeden van de wereld. Dat is niet gemakkelijk. Het is een voortdurende uitdaging.

In ieder van jullie steekt een succesverhaal. Maar bij sommigen van jullie bevat dat verhaal hoofdstukken waarin fouten voorkomen die jullie willen, maar niet kunnen corrigeren. Ongeacht wat er in het verleden gebeurd is, bestaat er een manier om opnieuw te beginnen, en ik spoor jullie aan om dat met jullie bisschop te bespreken.

Jullie vormen een heel belangrijk onderdeel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Door jullie is de kerk veel sterker. En door de kerk is jullie leven veel beter.

Ik ben geweldig enthousiast over dit werk. Het maakt een verbazingwekkende en prachtige groei door. Het verspreidt zich op een wonderbaarlijke manier over de

hele aarde. Vijftig jaar geleden woonde ongeveer de helft van de leden van de kerk in Utah. Nu woont slechts 17 procent in Utah, terwijl er toch meer heiligen der laatste dagen in Utah wonen dan ooit. Het werk heeft in meer dan 150 landen en territoriums voet aan de grond gekregen. Sommigen onder jullie die hier vanavond zijn, hebben een zending vervuld in landen die nog slechts een paar jaar geleden voor ons gesloten waren. De Heer maakt de weg vrij. Er zit schot in.

We hebben erkenning gekregen voor onze normen. Elke drieënhalft jaar neemt het ledental met een miljoen toe.

De toekomst heeft er nog nooit zo goed uitgezien.

De mogelijkheden zijn nog nooit zo groot geweest. Dit is een wonderbaarlijke periode in de geschiedenis van het werk van de Heer. In deze roemrijke periode wordt er naar ons, naar jullie en mij, gekeken. We hebben zoveel te doen, zo ontzettend veel te doen om het werk van de Heer voort te stuwen naar het wonderbaarlijke doel dat Hij ons heeft aangegeven.

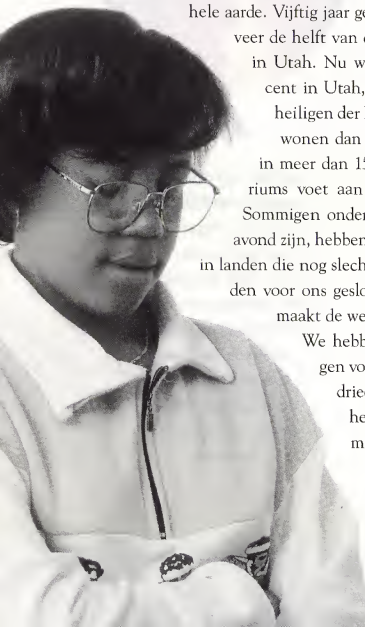
Ik draag verantwoordelijkheid in deze belangrijke onderneming. Dat is ook het geval met alle algemene autoriteiten van de kerk. Elke ringpresident, elke bisschop, elke quorumpresident, elke districts- of gemeentepresident draagt verantwoordelijkheid. Elk lid van de kerk heeft de verantwoordelijkheid om zijn of haar deel te doen in de voortgang van het werk en de opbouw van het koninkrijk.

Niemand heeft een dwingend verantwoordelijkheid dan jullie. Jullie zijn jong. Jullie hebben energie. Jullie hebben diepe overtuigingen. Jullie hebben kennissen waarmee je kunt samenwerken en aan wie je kunt werken.

Zoals sommigen van jullie misschien weten heeft Mike Wallace, hoofdredacteur van het programma *60 Minutes* van CBS mij kortgeleden een interview afgenomen. Ik heb alleen in dat gesprek toegestemd omdat ik hoop dat het de kerk ten goede zal komen. Urenlang heeft hij me veel vragen gesteld. Een van zijn vragen luidde ongeveer als volgt: 'Uw kerk maakt in veel delen van de wereld een groei door. Hoe verklaart u dat?'

Ik antwoordde ongeveer als volgt: 'Dit werk vormt een stabiel anker, een anker van waarden in een wereld waar de waarden verschuiven. Wij vertegenwoordigen geen geringe zaak. Onze waarden zijn gebaseerd op de leerstellingen van het evangelie van Jezus Christus. Die zijn onveranderlijk. Ze zijn tegenwoordig nog hetzelfde als in de tijd dat Jezus op aarde was. Ze zijn nu nog net zo van toepassing als toen. Ze zijn beproefd in de moeilijke perioden van de geschiedenis van de mens, en het is gebleken dat er niets aan veranderend hoeft te worden. Wij verwachten veel van onze mensen. Dit is een veeleisende godsdienst. Hij vereist zelfbeheersing. Hij vereist studie, moed en geloof. De mensen haken daarop in als zij in een wereld van vervagende normen de vaste grond onder hun voeten dreigen te verliezen.

Welnu, mijn beste jonge vrienden en vriendinnen, ik

De kerk heeft ieder van jullie nodig. Ze heeft jullie kracht nodig. Ze heeft jullie energie nodig. Ze heeft jullie enthousiasme nodig. Ze heeft jullie trouw, toewijding en geloof nodig.

geef jullie een uitnodiging en een aansporing. Ik nodig jullie uit om met mij de weg van het geloof te bewandelen. Ik spoor jullie aan om te staan voor wat rechtvaardig, waar en goed is.

De kerk heeft ieder van jullie nodig. Ze heeft jullie kracht nodig. Ze heeft jullie energie nodig. Ze heeft jullie enthousiasme nodig. Ze heeft jullie trouw, toewijding en geloof nodig.

Ongeacht de manier waarop jullie dingen in het verleden gedaan hebben, spoor ik jullie vanavond aan om je leven aan te passen aan de leerstellingen van het evangelie, om deze kerk met liefde, respect en waardering te beschouwen als de basis van jullie geloof, om te leven als een voorbeeld van het feit dat het evangelie van Jezus Christus de mens gelukkig maakt.

Ik hoop dat jullie niet te zeggen dat het niet gemakkelijk zal zijn. Jullie hebben met sterke verleidingen te maken. Op de televisie, op videobanden, in obscene tijdschriften, via

06-nummers en zelfs op Internet wordt handig gebruik gemaakt van seks en geweld.

Ik verzoek jullie dringend, mijn dierbare bondgenoten in dit werk, om je verre te houden van die dingen. Je kunt de knop van het televisietoestel omdraaien. Je kunt videobanden, die tot doel hebben je te prikkelen en je op het verkeerde pad te brengen, mijden als de pest. Alleen de producent heeft voordeel van dit soort zaken, degene die het koopt of huurt nooit. Je hoeft geen enkel soort vulgaire lectuur te lezen. Het zal je geen goed doen. Het zal je alleen schaden.

Jaren geleden was ik verantwoordelijk voor het werk in Azië. Ik ben vaak in Okinawa geweest toen daar grote aantallen Amerikaanse militairen gestationeerd waren. Sommigen hadden een auto, en ik zag dat de meeste daarvan verschrikkelijk verroest waren. Er zaten gaten in de spatborden. Er zaten gaten in de zijkant. De verf die er nog op zat, was dof. Dat was allemaal het gevolg van het bijtende zout van de oceaan dat door de wind werd meegevoerd en het metaal aantastte.

Zo werkt pornografie. Die vulgaire vuiligheid is net als dat zout van de zee. Als je je ermee inlaat zal het je wapenrusting aantasten.

Ik kan dit niet krachtig genoeg benadrukken. De makers

en degenen die deze vuiligheid op de markt brengen, worden rijk terwijl het karakter van hun klanten in verval raakt. Blijf er van af. Sta er boven. Het werkt verslavend. Het zal degenen die erslaaf van worden, vernietigen.

Ik zeg niet dat jullie preuts moeten zijn. Ik vraag jullie alleen te kiezen voor het goede. Mensen van het team van Mike Wallace hebben met een aantal studenten zoals jullie gesproken toen ze hier waren. Het waren zowel jongemannen als jongevrouwen. De verslaggevers zeiden tegen mij dat de studenten zeiden dat ze gemakkelijk een sigaret konden weigeren. Het was voor hen geen probleem om een biertje af te slaan. Ze wisten precies waar ze hun grens legden. Maar met seks was het anders gesteld. Daar was het moeilijker om grenzen aan te geven.

Ik antwoordde: 'Die studenten weten wel waar hun grenzen liggen. Dat hoeven ze niet in detail onder woorden te brengen. Ze weten wanneer ze met iets verkeerd bezig zijn.'

Mijn dierbare vrienden en vriendinnen, het is allemaal een kwestie van zelfbeheersing. Natuurlijk weten jullie wat goed en wat verkeerd is. Dat is jullie van kindsbeen af verteld. Als je merkt dat je een richting opgaat waarvan je weet dat die niet goed is, kan het moeilijk zijn om te stoppen en om te keren. Maar het is wel mogelijk. Honderduizenden, miljoenen anderen die dezelfde gevoelens ondergaan als jullie, hebben het gekund.

De Heer heeft gezegd: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren' (Leer en Verbonden 121:45).

Dat is een gebod. Hij heeft het op veel manieren gezegd. We kunnen dat gebod niet overtreden zonder er een prijs voor te betalen, soms een vreselijk prijs. Zo zal ook geluk het gevolg zijn als wij ons kunnen beheersen, gebruikmaken van de grote wilskracht die we allemaal bezitten, en bidden om de hulp van de Geest van de Heer.

Ik heb ouderling John A. Widtsoe, die president is geweest van de University of Utah, horen zeggen: 'Ik heb gezien dat een jongeman en een jongevrouw die de beginselen van de zedelijkheid schenden, elkaar al heel gauw haten.' Ik heb hetzelfde zien gebeuren. In het begin zullen ze elkaar woorden van liefde toefluisteren, maar later doen ze boos en bitter tegen elkaar.

Sommige jongevrouwen denken dat het krijgen van een

buitenechtelijk kind iets geweldigs is. Laat mij jullie vertellen dat dat een misverstand is. Jullie hebben geen idee van de oneindige en eeuwige gevolgen van zoiets. Nieuw leven op de wereld zetten is een serieuze aangelegenheid, en brengt aanhoudende verantwoordelijkheid met zich mee.

God heeft het huwelijk geboden, het huwelijk tussen man en vrouw. Dat is de manier waarop Hij wil dat er kinderen op de wereld komen. Seksuele betrekkingen onder welke andere omstandigheid ook, worden overtredingen, en zijn volkomen in tegenspraak met de leerstellingen van het evangelie van Jezus Christus.

Nu we het over deze zaken hebben, wil ik nog zeggen dat elke jongeman die met een jongevrouw omgaat om seks met haar te hebben en zegt dat hij van haar houdt, juist heel duidelijk zegt dat hij niet van haar houdt. In die woorden ligt begeerte, geen liefde.

Natuurlijk sporen we jullie aan om met elkaar uit te gaan. Wij willen dat jullie met elkaar omgaan. Het is belangrijk dat jullie voortgaan met het proces dat leidt tot een gezond huwelijk in het huis van de Heer. Maar in dat proces moeten jullie grenzen stellen die jullie niet moeten overschrijden.

Sir Galahad heeft gezegd: 'Mijn kracht is als die van tien anderen, omdat mijn hart rein is' (Alfred Lord Tennyson, 'Sir Galahad').

En die kracht, die het gevolg is van deugd, is de kracht die je nodig hebt als je deel wilt uitmaken van het grote leger van degenen die de Heer liefhebben en zijn prachtige werk willen voortzetten.

Ik wil in het kort nog over iets anders spreken. Het gaat over het gebruik van ruwe, lompe en smerige taal. Ik hoor het zo vaak. De vinger van de Heer heeft op de stenen tafelen geschreven: 'Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken' (Exodus 20:7).

Wie vloekt en vuile taal gebruikt, laat alleen maar zien hoe armzalig zijn woordenschat is en hoe slecht hij bij machte is om zich uit te drukken. Ik vraag jullie dringend, mijn dierbare vrienden en vriendinnen, om de heilige naam van onze eeuwige Vader en van zijn geliefde Zoon, de Verlosser van de wereld, heilig te houden. Hoe kan iemand die lid is van deze kerk, die zich in de naam van de Vader, en van de Zoon, en van de Heilige Geest heeft laten dopen, en die

God heeft het huwelijk geboden, het huwelijk tussen man en vrouw. Dat is de manier waarop Hij wil dat er kinderen op de wereld komen. Seksuele betrekkingen onder welke andere omstandigheid ook, worden overtredingen.

deelnemen heeft aan de verordening van het avondmaal van de Heer, zich verlagen tot misbruik van die heilige namen? Hoe kan iemand die zichzelf als een zoon of dochter van God beschouwt, zich verlagen tot het gebruik van vuile taal met betrekking tot het lichaam dat naar Gods beeld is geschapen en dat, zoals Hij gezegd heeft, de tempel van de geest is?

Ontwikkel een goede spreekvaardigheid. Het is een geweldig voordeel. Er bestaat voor mij niets verrukkelijker dan luisteren naar de conversatie van een groep pientere en gelukkige mensen als jullie. Hun gesprekken zijn geestig, tintelend. De vonken vliegen er vanaf en er wordt veel gelachen, zelfs als het over ernstige onderwerpen gaat. Maar, zeg ik nogmaals, het is niet nodig om in gesprekken de namen van de Godheid te ontheiligen of om welke vulgaire taal dan ook te gebruiken. En daar wil ik aan toevoegen dat er genoeg humor in de wereld is zonder je toelucht te nemen tot wat

wij schuine moppen noemen. Ik daag ieder van jullie uit om dat alles te mijden. Probeer, als je in de komende week met vrienden en kennissen praat, of je dat kunt zonder woorden te gebruiken waarvan je achteraf spijt zou kunnen krijgen.

Nu ik spreek over dingen die onze vooruitgang als heiligen der laatste dagen belemmeren, wil ik het nog over iets anders hebben. Dat is een kritische houding ten aanzien van de kerk. Jullie zijn pientere, bekwame jongemannen en -vrouwen met een goede opleiding. Er is jullie geleerd om kritisch te denken, onderzoek te doen, en verschillende kanten van elk vraagstuk te overwegen. Dat is allemaal goed. Maar dat kan ook zonder te zoeken naar fouten in de kerk of in haar leiders. Zorg voor evenwicht in je onderzoek. Ik zeg dit niet om mezelf of de kerk te verdedigen. Zoveel mensen zeggen of schrijven me dankbare, aardige en vriendelijke dingen. Anderzijds zijn er een paar die duidelijk een hekel hebben aan de kerk en die een grondige hekel aan mij lijken te hebben. Dat is hun goed recht. Ik heb geen bittere gevoelens jegens hen. Ik heb er alleen verdriet om, want ik weet wat op den duur het resultaat zal zijn.

Sinds ik op twaalfjarige leeftijd geroepen werd in het presidium van een diakonenquorum heb ik diverse functies in deze kerk bekleed. Gedurende de afgelopen 60 jaar heb ik in het bestuursgebouw van de kerk gezeten. Lang voordat ik

algemeen autoriteit was, kende ik de presidenten van de kerk en de andere algemene autoriteiten. Ik merkte al gauw dat het mannen waren met een paar kleine onvolkomenheden. Maar ik wil zeggen dat ik wist dat het de beste mannen van deze wereld waren. Ook zij hadden critici die kwaad over hen spraken. Ook zij werden met brieven en praatjes van ontevreden mensen en van afvalligen geconfronteerd. Maar de namen van die mannen worden herdacht met waardering, dankbaarheid en respect, terwijl de namen van hun critici in de vergetelheid zijn geraakt.

Toen ik als jongeman in het bestuursgebouw werkzaam was, werd mij eens door de president van de Raad der Twaalf gevraagd om samen met iemand een brief van een kerkelijke rechtbank af te leveren bij iemand die diverse boeken had geschreven die kritiek tegen de kerk bevatten en van sterk afvallige aard waren. Hij stond ingeschreven als lid van een ring in Californië, maar de ringpresident had de papieren naar Salt Lake City gestuurd, waar de man op dat moment woonde.

Mijn compagnon en ik, die allebei ouderling waren, gingen naar zijn adres. Ik vertelde de reden van onze komst. Hij vroeg of we binnen wilden komen en bood ons een stoel aan aan de andere kant van de kamer. Hij bleef bij de voordeur staan, zodat we niet naar buiten konden voordat hij de tijd had gehad om zijn boosheid tegen ons te luchten. Wat hij zei was gemeen en slecht. Hij sprak dreigende taal. Gelukkig raakte hij ons niet aan. We waren geen van beiden erg groot. Toen we onze taak volbracht hadden, liepen we naar de deur, openden die en gingen naar buiten.

Toen hij nog in leven was, werden zijn boeken gelezen door veel mensen die het eens waren met zijn opvattingen die in strijd waren met de leer. Ze werden gelezen door velen die zijn aanvallen tegen zekere algemene autoriteiten accepteerden. Hij had het in beide gevallen bij het verkeerde eind, maar er waren mensen die aannamen dat wat hij schreef waar was.

Later is hij door de kerk geëxcommuniceerd, en dat verergerde zijn boosheid alleen maar. In plaats van zijn fouten toe te geven, werd hij nog bozer. En toen verminderde zijn populariteit plotseling. Men scheen geen belangstelling meer voor hem te hebben. Hij is lang geleden overleden.

Ik ken niemand die hem nog gekend heeft. Zelfs de compagnon die ik meenam om de brief weg te brengen, is overleden. Ik denk dat ik nog de enige ben van degenen die ik ken die zelfs de naam van de man nog kent.

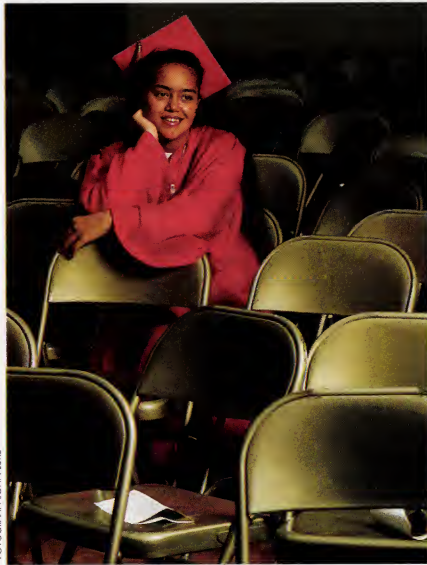
Ook nu zijn er een aantal van die mensen. Ze zijn er in het verleden geweest en ze zullen er in de toekomst zijn. Zij verknoeien hun leven met hun zoektocht naar fouten van deze kerk. Zij bestuderen de geschiedenis ervan op zoek naar elke negatieve kleinigheid. Ze bestuderen de uitspraken van de algemene autoriteiten om fouten te vinden. Ze kunnen mij zelfs die twijfelachtige eer geven en onderzoeken wat ik vanavond tegen jullie zeg. Ik betreur de manier waarop ze hun tijd verkwisten. Mijn hart gaat naar hen uit, en ik zou willen dat ik ze ertoe kon brengen om te veranderen, om hun visie te wijzigen, naar de kerk terug te keren, en hun talenten in te zetten voor de opbouw van het koninkrijk. Maar ik zie weinig bereidwilligheid daartoe.

Ik denk dat ze genieten van wat ze op dit ogenblik doen, maar dat zal over gaan, en niemand zal een positieve herinnering aan hen overhouden.

Ik breng jullie in herinnering dat dit werk niet door critici op zijn huidige geweldige niveau is gekomen. Het is zover gekomen door gelovige mannen en vrouwen, die hun aandeel, groot of klein, hebben geleverd in de ontplooiing ervan.

Welnu, ik wil graag dat jullie goed nadenken. Maar ik dring er op aan dat jullie op een positieve en opbouwende manier over dit werk van de Heer nadenken. Dit is niet zomaar iets waarvan jullie deel uitmaken. Het gaat hier echt over de kerk en het koninkrijk van God op aarde. Het is de steen die, zoals Daniël in een visioen gezien heeft, zonder toedoen van mensenhanden uit de berg gehouwen werd, en die voort zou rollen en de hele aarde vervullen (zie Daniël 2:44-45; Leer en Verbonden 65:2). Dat is het waarover Johannes de Openbaarder sprak toen hij zei: 'En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie' (Openbaring 14:6).

Alle negatieve zaken waarover ik heb gesproken zijn als ballast die we met ons meeslepen, waardoor onze reis door

FOTOGRAF: JOHN LIJKE

Ik hoop dat jullie je uiterste best doen om jezelf erop voor te bereiden om een belangrijk aandeel te leveren in de maatschappij waarvan jullie deel uitmaken.

het leven vertraagd wordt. Laten we ons op een hoger niveau gaan begeven. Laten we ons in het evangelie verdiepen. Laten we volgens dat evangelie leven. Laten we anderen deelgenoot maken van het evangelie.

'Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na' (Geloofsartikel 13).

De kerk is het grote reservoir van eeuwige waarheid waaruit we voortdurend en vrijelijk kunnen drinken. De kerk waarborgt de normen en brengt ons waarden bij. Houd vast aan die waarden. Sla ze op in jullie hart; laten die de koers van jullie leven bepalen in de wereld waarin jullie een belangrijk aandeel zullen gaan leveren.

Ik wens jullie van harte geluk met jullie studie. Ik vraag jullie nadrukkelijk om een zo uitgebreid mogelijke opleiding te volgen. Jullie komen terecht in een maatschappij waar veel concurrentie heerst. De Heer wil graag dat jullie zowel wereldlijke als geestelijke zaken leren. Hij heeft jullie door hedendaagse openbaring een dwingende opdracht op de schouders gelegd. Hij heeft gezegd: 'En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen

(...) [en d]ingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en de ontwikkelingen der natïen, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken' (Leer en Verbonden 88:77, 79).

Als je die woorden leest waarmee jullie al vertrouwd zijn, lijken ze alle kennis te omvatten die jullie ter beschikking staat. Ik ken geen ander volk dat van God de opdracht heeft gekregen om zowel wereldlijke als geestelijke kennis te vergaren. Ik ken ook geen ander theologisch systeem waarin die opdracht is vervat. Ik vraag jullie met nadruk om ijverig te studeren. Dit is de tijd van grote kansen voor jullie. Ik hoop dat jullie je uiterste best doen om jezelf erop voor te bereiden om een belangrijk aandeel te leveren in de maatschappij waarvan jullie deel uitmaken.

Jullie kennis, jullie integriteit, de manier waarop jullie je werk doen en jullie eerlijkheid in jullie toekomstige leven zullen de naam van deze kerk van de Heer eer aan doen.

De mensen vragen me weleens: 'Wat is uw lievelingstekt?' Ik vertel ze dan dat ik er veel heb, maar dat er één is waarvoor ik een bijzondere liefde koester. Hij staat in afdeling 50 van de Leer en Verbonden en luidt als volgt:

'En hetgeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis.

'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe' (Leer en Verbonden 50:23–24).

Ik vraag jullie om over die woorden na te denken: 'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt, en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.'

In mijn ogen vormen die paar woorden een samenvatting van Gods wonderbaarlijke ontwerp van het eeuwige plan voor zijn geliefde zonen en dochters. Er wordt daarin gesproken over leren. Er wordt daarin gesproken over het nu en over de eeuwigheid. Er wordt daarin gesproken over groei en ontwikkeling. Het is positief, stimulerend en prachtig.

Lang geleden heb ik die tekst uit mijn hoofd geleerd.

Hij vormt een prachtige aansporing voor me en hij staat vol met schitterende beloften die Hij, onze Vader en onze God, gedaan heeft.

Maak jezelf nooit wijs dat geluk uit duisternis, kwaad, of zonde voortkomt. Weet dat geluk een gevolg is van het bewandelen van de weg die de Heer ons heeft gewezen. En daarom zeg ik nogmaals: bewandel met mij de weg van het geloof.

Ik laat jullie ten slotte mijn getuigenis van dit werk. Volgens de normen van de wereld ben ik een oude man. Ik heb in dit werk de normale pensioengerechtigde leeftijd met 20 jaar overschreden. Maar ik voel me niet oud! Ik ben enthousiast over dat belangrijke werk waarvan wij deel uitmaken. Waarom? Omdat ik weet dat dit het werk is van de Almachtige en dat het elk ander werk onder de hemelen overtreft.

Gezien in het perspectief van tijd en eeuwigheid is er niets wat belangrijker is. De Meester heeft gezegd: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3).

Dat is het eeuwige leven; het is het plan van gelukzaligheid van onze Vader voor ieder van ons. God, onze eeuwige Vader leeft. Ik weet dat. Jezus is zijn geliefde Zoon, de Eerstgeborene van de Vader, zijn Eniggeborene in het vlees, de Heiland en de Verlosser van de wereld, die het door zijn verzoening voor ons mogelijk gemaakt heeft om eeuwige verhoging te ontvangen. Joseph Smith was en is een profeet. Het Boek van Mormon is waar. Sinds het in 1830 in Palmyra (New York) van de persen rolde, zijn er critici geweest die geprobeerd hebben de oorsprong ervan te verklaren. Hun pogingen zijn tevergeefs geweest. Elk jaar wordt het door meer mensen gelezen en maakt het op een toenemend aantal mensen een onuitwisbare indruk. Denk je eens in: in 1994 werden er 3.742.629 exemplaren van het boek uitgegeven. Nu is het in zijn geheel of zijn delen ervan verkrijgbaar in 88 talen.

We hebben het priesterschap. Dat is een realiteit. Het is machtig. Het is waar. We hebben de geest van openbaring. Ik wil jullie mijn getuigenis geven dat de Heer niet zal toestaan dat iemand zijn kerk op een verkeerd spoor zet. Hij beschikt over leven en dood. Het is zijn kerk, niet de kerk

van een mens. Hij zal erop toezien dat ervoor gezorgd wordt, dat het werk voortgang zal vinden, dat de leden worden gevoed met het goede woord van God, en dat het de bedoelde zending zal vervullen.

Zoals ik al eerder gezegd heb, wordt er naar ons, naar jullie en mij, gekeken. Wij zijn in de gelegenheid om te helpen in het werk van onze eeuwige Vader. Laten we 'trouw [zijn] aan 't geloof dat onz' ouders beleden, trouw aan 't geloof waar de mart'laars voor streden' ('Trouw aan 't geloof', lofzang 170).

Mijn dierbare jonge vrienden en vriendinnen, wees er alsjeblijft van doordrongen dat ik van jullie houd. Mogen de hemelen worden geopend en mogen er zegeningen over jullie worden uitgestort naarmate jullie een deugdzzaam, rechtschapen en enthousiast leven leiden, waarin je kennis vergaart, en liefde en respect hebt voor elkaar. Dat jullie zullen worden gezegend met de vrede die je voelt als je de dingen doet waarvan je weet dat het de wil van de Heer is. Dat is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Heiligen der laatste dagen moeten zich niet inlaten met de uitbuiting van seks en geweld, wat in onze tijd zo wijdverbreid voorkomt. Wees deugdzzaam.
2. Heiligen der laatste dagen moeten het gebruik van ruwe, lompe en vuile taal die in de wereld van vandaag zo overheerst, mijden. Ontwikkel een goede spreekvaardigheid.
3. Heiligen der laatste dagen moeten kritiek op de kerk en haar leiders mijden. Denk op een positieve en opbouwende manier na over het werk van de Heer.
4. Wij hebben als volk veel redenen om blij te zijn. We hebben het priesterschap. We hebben de geest van openbaring. De Heer zal niet toestaan dat iemand zijn kerk op een verkeerd spoor zet.

MIJN VREDE GEEF IK U

MINERVA TEICHERT: CHRISTUS MET KINDEREN. AFDELING KERKGESCHIEDENIS

Wend je tot Jezus Christus en ontvang alles wat Hij je aanbiedt:
vergeving, liefde – en werkelijke vrede (zie Johannes 14:27).

PARALYMPISCHE HELPERS

Laury Livsey

Zodra Robert Norton op een fiets ging zitten, werd hij een heel ander mens.

'Robert ging van acht uur 's morgens tot tien uur 's avonds fietsen in onze straat. Hij werd zo goed dat hij in Connecticut tijdens de Paralympische Spelen de snelste fietser werd', zegt zijn jongere broer Lee. 'Voordat hij aan de Paralympische spelen deelnam, ging hij niet veel met andere mensen om. Maar toen hij eraan mee ging doen, kwam hij los. Hij kreeg vrienden, en de kinderen op school spraken hem aan, terwijl ze dat daarvoor nooit gedaan hadden.'

Bijna dertig jaar lang zijn atleten met een handicap tijdens de Paralympische spelen op lokaal, nationaal en internationaal niveau tegen elkaar in het strijdperk getreden. Robert, die geestelijk gehandicapt was, heeft, voordat hij in 1992 overleed, aan veel Paralympische Spelen deelgenomen. 'Ik mis mijn broer, en ik zal hem nooit vergeten', zegt Lee. 'Door de Paralympische Spelen heeft Roberts leven echt zin gekregen, en het was heel goed voor hem.'

De herinnering aan Robert leefde voort toen de

Paralympische Spelen ook voor een groep HLD-jongeren iets goeds ging betekenen – ook voor Lee.

JEUGDCONFERENTIE WERELDSPLEN

In de zomer van 1995 maakten de leiders van drie ringen in de Verenigde Staten – in Connecticut en Rhode Island – plannen om drie jeugdconferenties te combineren. 'De ringleiders hadden belangstelling voor ideeën voor jeugdconferenties, en zij vroegen de kinderen wat ze graag zouden doen', herinnert Lee (15) zich. Hij is leraar in de wijk Newtown in de ring New Haven. 'We hadden het over dienstbetoon aan de gemeenschap – je kent dat wel, tuinieren en dat soort dingen.'

Toen opperde iemand het idee om te gaan helpen bij de negende Paralympische Wereldspelen, die zouden worden gehouden in en rond New Haven (Connecticut). Dat idee werd met groot enthousiasme ontvangen, en in korte tijd gaven meer dan 400 HLD-jongeren uit drie ringen zich op als vrijwilliger.

Quest Rowing
World Games
2014 World Games
Swimming Club

FOTOGRAFIA BRENNI PETERSON

Het thema van de jeugdconferentie was: 'Gij zijt het licht der wereld'. En dat was de HLD-jeugd ook. Zij verleenden hulp op veel manieren: van het optreden als *cheerleaders* tot het bezetten van de stands op het terrein. 'We hadden echt het gevoel dat we lichtdragers waren en we konden dat licht aan elkaar doorgeven door voor die atleten te zorgen en ze te helpen. Dat kan echt, gewoon door een goed voorbeeld te zijn', zegt Lee, die zich geen betere manier kon wensen om dienstbaar te zijn. De wedstrijden vonden plaats in de staat waar hij woonde, en als Lee ergens van op de hoogte is, is het wel van de Paralympische Spelen.

Omdat Lee zo vaak aanwezig was geweest als zijn broer Robert een wedstrijd reed, en daarna in 1994 vrijwilliger was tijdens de Paralympische Spelen in de staat Connecticut, wist hij wat vrijwilligerswerk tijdens de Wereldspelen zou inhouden. En hij kon getuige zijn van de manier waarop andere jongeren van zijn leeftijd ontdekten hoeveel plezier ze konden hebben door hun hulp aan gehandicapte atleten te verlenen.

'Ik was echt blij toen ik zag dat alle kinderen er helemaal

bij betrokken waren. Ze gingen naar de atleten toe, gaven ze een knuffel, gaven ze de vijf, of wat ze maar nodig hadden', zegt Lee.

Daar is Ben Johansen het mee eens. 'We hebben veel lol gehad. We wilden helpen, en alles was gericht op dienstbetoon. Die atleten doen wat ze kunnen met de vaardigheden die ze gekregen hebben. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat de winnaars in dit leven degenen zijn die het beste halen uit wat ze hebben, niet degenen die het eerst de finishlijn passeren.'

De eerste Internationale Paralympische Spelen werden in juli 1968 gehouden in Chicago (Illinois). Er waren 1000 deelnemers uit Canada en de Verenigde Staten. Dat aantal is gegroeid tot meer dan 7000 atleten uit ongeveer 140 landen en 45.000 vrijwilligers. In 1993 werden de Paralympische Winterspelen voor het eerst niet in Amerika, maar in Oostenrijk gehouden. In België en Schotland zijn Europese Paralympische Zomerspelen gehouden.

Tijdens de atletiekwedstrijden van 1995 in Connecticut

kwamen de HLD-jongeren naar de plaats waar de atleten begonnen, schudden ze de hand en moedigden ze aan. De atleten glimlachten zelfs nog breder toen hun HLD-helpers om hun handtekening vroegen.

'Ze zijn echt blij als je ze toelacht of ze feliciteert. Zodra je tegen ze gaat praten, worden ze opgewekt en spraakzaam', zegt Stephanie Perry.

Die instelling werd door de HLD-vrijwilligers overgenomen.

'Ik ben ook naar andere jeugdconferenties geweest. We doen aan dienstbetoon, en dan krijgt een van onze leiders een bedankbrief. De helft van de mensen die aan het project hebben meegedaan, beseft niet eens dat hun werk gewaardeerd werd. Het is veel beter om met elkaar bezig te zijn', zegt Merilee Hales. 'Je kon zien hoe opgetogen die kinderen waren als we ze de hand schudden en ze een vriendschappelijke por gaven.'

Ben Stratford zegt: 'Het mooiste was wel als we met de deelnemers van de Paralympische Spelen samen waren, en het voorbeeld dat ze voor mij geweest zijn.'

WAAR HET OM GAAT

Op een ontzettend warme dag kwamen veel van die jongemannen en -vrouwen met een bezem in de hand bij elkaar in het footballstadion van de Yale University in New Haven. Zij hadden de opdracht om het afval op te ruimen, ter voorbereiding op de slotceremonies van de Spelen. Terwijl Lee bergen vuilnis in zakken schepte, overwoog hij wat ze in die drie dagen hadden gedaan.

'Vegeten is alleen maar lichamelijk werk. Als je geveegd hebt, zal het stadion zich niet herinneren dat je dat gedaan hebt', zegt hij. 'Maar die atleten zullen onthouden wie je bent. Zij zullen zich ons herinneren. Dat betekent heel veel voor me. En ik zal hen niet vergeten.'

Toen Lee met de deelnemers van de Paralympische Spelen omging, voelde hij oprechte vreugde en geluk, vooral als de atleten hem toelachten.

En terwijl Lee teruglachte, móest hij wel aan zijn broer Robert denken. □

DE BROEDER VAN JARED:

EEN ZEER BEKWAME LEERLING

Ouderling Henry B. Eyring

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Iedereen heeft wel pijnlijke herinneringen aan een ouder of een leraar die je verweet dat je niet je best deed om te leren. Ik hoor een lerares Duits, die klein genoeg was om me in de ogen te kijken terwijl ze bij mijn tafeltje stond, nog zeggen: 'Du bist ein ———', wat, vertaald, betekent dat ze me een ezel vond omdat ik mijn best niet deed en dat het me op een dag zou berouwen. En inderdaad, daar heb ik spijt van. En ik heb ook spijt over honderd andere keren dat ik niet wilde of kon leren. Maar meer nog dan de spijt dat ik niet wilde leren van een lerares Duits, een pianoleraar en zoveel anderen, heb ik hartzeer vanwege de dagen – maanden en jaren zelfs – waarin de Meester mij wilde leren hoe ik geloof, bekering, de Heilige Geest en naastenliefde kon gebruiken, maar mijn aandacht niet kon vangen.

Als u ook spijt heeft van een aantal dingen – en ongetwijfeld is dat bij u het geval – en als u ernaar verlangt om

een betere leerling te zijn, zult u zowel troost als aanwijzingen vinden in het leven van de broeder van Jared.

'En aan het einde van vier jaren kwam de Here wederom tot de broeder van Jared, en Hij stond in een wolk en sprak met hem. En de Here sprak drie uren lang met de broeder van Jared, en bestrafte hem, omdat hij niet indachtig was de naam des Heren aan te roepen' (Ether 2:14).

De getallen in dat droevige verslag zijn de sleutel tot het probleem van de broeder van Jared en tot de oplossing van de Meester: vier jaren en drie uren. De broeder van Jared en zijn karavaan van mensen en dieren had een oponthoud van vier jaar tijdens een reis waarvan ze wisten dat die hen over het water naar een beloofd land zou voeren. En de Meester nam niet een minuut, geen vijf minuten, maar *drie uur* de tijd om een standje te geven voor zijn onoplettendheid. Wat wordt ons uit die vier jaar en drie uren duidelijk over de belemmeringen en de poorten bij het verwerven van kennis?

Volgens mij zit het belang van die vier jaren in het feit dat de Jaredieten een passieve periode doormaakten tijdens een reis die was begonnen met de chaos van de toren van Babel. Daarna ondernamen ze de reis dwars door het woeste

'En de sluier werd van voor de ogen van de broeder van Jared weggenomen, en hij zag de vinger des Heren; (...) en de broeder van Jared viel neder voor de Here, want hij werd door vrees bevangen' (Ether 3:6).

Azië, waarna ze, gehoor gevend aan de berisping van de Heer, die diepten van een door stormen opgezweepte oceaan overstaken naar een land dat boven alle andere landen te verkiezen was – en dat alles onder leiding van de Heer. Ouderling Spencer W. Kimball heeft dat drama samengevat in een toespraak tijdens een algemene conferentie:

‘Dit ongeëvenaarde boek zou zeevaarders moeten boeien: het bevat een verslag van ongekende, risicorijke tochten over land van bijna ongelofelijke lengte en omvang, een overtocht over de oceaan en een reis om de wereld, eeuwen voordat de Vikingen die ondernamen – een overtocht, zwanger van alle denkbare gevaren, inclusief stormen, onderwaterriften, orkanen, en zelfs munitie. Deze voor het eerst geregistreerde oversteek over de oceaan heeft ongeveer vierduizend jaar geleden plaatsgevonden met zeewaardige vaartuigen, voor zover wij weten zonder zeil, aandrijving, roeiers, of roer – acht boten lijkend op en ongeveer uit dezelfde tijd als die van Noach, met de lengte van een boom, zo dicht als een schaal, aan de uiteinden zo puntig als een juskom (zie Ether 2:17), in boven- en onderkant een gat dat afgesloten kon worden, verlicht met behulp van gesmolten stenen (zie Ether 2:20; 3:1), die misschien radium bevatten of een andere stof die door onze wetenschappers nog niet ontdekt is. Licht en als een vogel op het water werd deze vloot door de wind en de zeestroom voortgedreven, en landde in Noord-Amerika, waarschijnlijk aan de westkust’ (Conference Report, april 1963, blz. 63–64).

De leider op die gevaarlijke reis was de broeder van Jared (uit andere bronnen weten we dat zijn naam Mahonri Moriancumer was [zie de voetnoot in George Reynolds, *The Jaredites*, *Juvenile Instructor*, 1 mei 1892, blz. 282]). Met uitzondering van die vier jaren is zijn leven een voorbeeld van samensmelting van zijn vermogen tot stoutmoedige actie met ontvankelijkheid. Die onwaarschijnlijke combinatie wordt in het begin van het verhaal onthuld, waar zowel zijn eigen kracht als de onweerstaanbare binding met zijn broer Jared dienen als achtergrond van het verhaal waarin de Heer de torenbouwers in verwarring brengt:

‘En daar de broeder van Jared een groot en invloedrijk man was, en een man, die door de Here zeer werd begun-

ILLUSTRATOR: DEL PAINSON

‘En de Here sprak drie uren lang met de broeder van Jared, en bestrafte hem, omdat hij niet indachtig was de naam des Heren aan te roepen’ (Ether 2:14).

stigd, zeide Jared, zijn broeder, tot hem: Roep de Here aan, opdat Hij onze spraak niet zal verwarren, zodat wij elkander blijven verstaan.

‘En de broeder van Jared riep de Here aan, en de Here had medelijden met Jared; daarom verwarde Hij de spraak van Jared niet; en de spraak van Jared en zijn broeder werd niet verward’ (Ether 1:34–35).

Toen Mahonri Moriancumer die zegen voor zichzelf en zijn broer verkregen had, volgde hij de raad van Jared op om opnieuw te bidden dat de taal van hun vrienden niet verward zou raken, en ook die zegen werd hem toegezegd. Opnieuw volgde hij de raad om God te vragen of Hij ze naar een beloofd land wilde leiden, en ook die zegen kreeg hij. In feite kreeg hij meer dan dat: hij werd tot leider geroepen.

‘En de Heer hoorde de broeder van Jared, en had deernis met hem, en zeide tot hem:

‘Ga heen, en breng uw kudden bijeen, van iedere soort

mannelijke en vrouwelijke dieren; en eveneens iedere soort zaad der aarde, uw gezinnen, alsmede Jared, uw broeder, en zijn gezin; tevens uw vrienden en hun gezinnen, en de vrienden van Jared en hun gezinnen.

'En wanneer gij dit hebt gedaan, zult gij aan het hoofd van hen het noordelijke dal intrekken. En aldaar zal Ik u ontmoeten, en Ik zal u voorgaan, een land in, dat boven alle landen der aarde te verkiezen is' (Ether 1:40-42).

De man die zowel raad kon aannemen van zijn broer als van God, kreeg de reden van zijn zegeningen te horen: 'En aldus zal Ik aan u doen, omdat gij Mij deze lange tijd hebt aangeroepen' (Ether 1:43). Zo machtig en groot als Moriancumer was, werd hij slechts gedeeltelijk vanwege zijn daadkracht tot leider uitgeroepen; ook stelde hij zijn vertrouwen in de Meester, die hem voortdurend inlichtte over de praktische details van de reis:

'En de Here gebood hun de wildernis in te trekken, ja, dat gedeelte, waar nog nimmer mensen waren geweest. En de Here ging voor hen uit, en sprak met hen, terwijl Hij Zich in een wolk bevond, en Hij gaf aanwijzingen waarheen zij moesten reizen.

'En zij reisden in de wildernis en bouwden boten, waarin zij vele wateren overstaken; en zij werden voortdurend door de Here geleid' (Ether 2:5-6).

Hoe kon Moriancumer – een man die zijn broers raad kon opvolgen, een man die zo gezegend was dat de Meester zelf aandacht schonk aan zijn machtig gebed, een man die krachtig genoeg was om zijn macht en dieren van elke soort te leiden door onbetreden gebieden en over zeeën, en die uiteindelijk de oever van de grote oceaan bereikte – hoe kon hij zijn tent opslaan en, vier jaar later, worden berispt omdat hij de Heer vergeten had?

Zelfs uit de korte beschrijving van die vier jaren is veel op te maken:

'En nu ga ik voort met mijn verslag; want ziet, de Here leidde Jared en zijn broederen voort, zelfs tot aan die grote zee, die de landen scheidt. En toen zij bij de zee kwamen, sloegen zij hun tenten op; en zij noemden de plaats Moriancumer; en zij woonden in tenten; en zij woonden vier jaren lang in tenten aan de zee kust' (Ether 2:13).

Kunt u de zucht van verlichting niet bijna horen als de bagage wordt neergezet, de dieren op de vlakte langs de kust kunnen gaan grazen, de tenten worden opgezet, en die plek wordt genoemd naar de grote leider die ze er veilig heen had geleid? In de Schriften wordt niet vermeld waarom de mensen in die jaren 'niet indachtig [waren] de naam des Heren aan te roepen' (Ether 2:14), maar misschien kunnen we voor een aanwijzing uit eigen ervaring putten. Als wij te maken krijgen met een onbekende wildernis of een vreemde zee, wat voor ons de betekenis zou kunnen hebben van een verhuizing naar een onbekende plaats of de dodelijke ziekte van iemand die ons lief is, wordt ons hart verzacht en smecken we om zegeningen en huilen we als die gegeven worden. Maar als de behoefte aan zegeningen minder duidelijk is – als onze tenten zijn opgezet – is het gemakkelijk om de Meester te vergeten en meer te denken aan wat we aan onze eigen moed en onze eigen krachtsinspanningen te danken hebben. Soms wordt die vergeetachtigheid door de mensen om ons heen nog bevorderd doordat ze ons prijzen en de overwinning aan ons toeschrijven. De meesten onder ons maken in ons leven gevaren mee die bijna onzichtbaar zijn, waardoor ons zelfvertrouwen gemakkelijk groeit en het moeilijk wordt om raad van broeders, of van God, te accepteren.

De berisping die Moriancumer kreeg kon geen beter resultaat hebben; we kunnen ons ook geen beter voorbeeld wensen. Hij bekeerde zich.

'En de broeder van Jared bekeerde zich van het kwaad, dat hij had bedreven, en riep de naam des Heren aan voor zijn broederen, die bij hem waren. En de Here zeide tot hem: Ik zal u en uw broederen uw zonden vergeven; maar gij moet niet meer zondigen, want gij moet bedenken, dat Mijn Geest niet altijd met de mens zal twisten; daarom zult gij, indien gij zult zondigen totdat gij geheel rijp zult zijn, van de tegenwoordigheid des Heren worden afgesneden' (Ether 2:15).

Door die bekering stond hij ook weer open voor instructie. Moriancumer volgde de richtlijnen weer op die hij eerder had gekregen voor de bouw van de boten en hij loste het probleem van het tekort aan lucht in de schepen op zoals de Heer in detail had aangegeven. Toen legde hij

het probleem van de verlichting aan de Meester voor. De manier waarop de Heer die vraag beantwoordde belicht nog een aspect van ontvankelijkheid: bereidheid van de kant van de leerling om zijn huiswerk te doen.

De Heer kende ontelbare manieren om de schepen van licht te voorzien, maar Hij nam tijd om het probleem te omschrijven, en kwam pas te hulp toen Moriancumer de oplossing bedacht had. De broeder van Jared deed wat hij kon om het tot stand te brengen en omschreef precies wat de Meester nog moest doen.

‘En de Here zeide tot de broeder van Jared: Wat wilt gij, dat Ik zal doen, opdat gij licht in uw vaartuigen zult hebben? Want zie, gij kunt geen vensters hebben, want deze zullen in stukken worden geslagen; evenmin moet gij vuur met u medenemen, want gij zult niet bij het licht van vuur gaan.

‘Want zie, gij zult als een walvis in volle zee zijn; want de huizenhoge golven zullen zich op u storten. Niettemin zal Ik u wederom uit de diepten der zee omhoog brengen; want de winden zijn uit Mijn mond voortgegaan, en ook heb Ik de regens en de stromingen voortgebracht.

‘En zie, Ik bereid u voor op deze dingen; want gij kunt deze grote wateren niet oversteken, wanneer Ik u niet voorbereid op de golven der zee, en op de winden, die zijn uitgegaan, en op de stromingen, die zullen komen. Wat wilt gij daarom, dat Ik voor u zal bereiden, opdat gij licht moogt hebben, wanneer gij in de diepten der zee zijt verzwoegen?’ (Ether 2:23–25.)

De broeder van Jared verhitte rotsgesteente om zestien doorschijnende stenen te maken, en toen vroeg hij de Heer op de berg Shelem om dat gedeelte van de oplossing waarin hij niet kon voorzien: de stenen lichtgevend maken. Maar hij vroeg het niet zoals een kind aan een gehaaste ouder, of zoals een leerling iets vraagt aan een leerkracht die snel van leerling naar leerling loopt. Hij nam de tijd om vergeving af te smeken. Hij erkende zijn zegeningen. Hij gaf aan dat hij geloof had in de macht van God.

De Heer honoreerde de oplossing die de broeder van Jared gevonden had door de stenen aan te raken, en terwijl Hij dat deed, werd de sluier voor Moriancumers ogen

weggehaald en zag hij de vinger van de Heer. Verwonderd vroeg hij de Heer om zichzelf aan hem te tonen. De Heer gaf niet alleen gehoor aan dat verzoek, maar liet hem in een visioen ook de hele geschiedenis van de wereld zien. Wat de broeder van Jared te zien kreeg, was zo wonderbaarlijk dat het verslag ervan voor ons verborgen blijft totdat we erop voorbereid zijn het te ontvangen. President Joseph Fielding Smith heeft ons in een conferentietoespraak verteld hoe wij als volk voor die zegen in aanmerking kunnen komen:

‘De Heer stelt ons, leden van kerk, op de proef. Hij heeft ons het Boek van Mormon, het kleinste gedeelte, gegeven zodat wij door gehoorzaamheid aan de raad die daarin gegeven wordt aan ons geloof kunnen bouwen, en als wij, leden van de kerk, gewillig zijn de geboden na te leven zoals die aan ons gegeven zijn, en ons geloof tonen zoals de Nephieten dat korte tijd gedaan hebben, dan is het zover dat de Heer het andere verslag tevoorschijn zal brengen en aan ons zal geven. Maar nu zijn we nog niet zover dat we het kunnen ontvangen. Waarom? Omdat we niet voldaan hebben aan de eisen die ons in deze proefperiode gesteld zijn, namelijk het lezen van het verslag dat ons gegeven is, en het opvolgen van de raad die het bevat’ (Conference Report, oktober 1961, blz. 20).

Uit die ernstige aanmaning blijkt dat we, net als Moriancumer na zijn bekering, bereid moeten zijn om te leren. Het verwaarlozen van onze bestudering en naleving van de geboden kan verwant zijn aan de laksheid van de Jaredieten in die periode van vier jaar.

Als wij, net als de broeder van Jared, openstaan voor wat we moeten leren, kunnen we op een dag het verslag van zijn geestelijke zegeningen ontvangen. Het verhaal lijkt te suggereren dat de grootste belemmering voor zulke zegeningen hierin bestaat dat we niet beseffen in welk gevaar we verkeren als we niet naar geestelijke raad luisteren – als we vergeten de Heer aan te roepen. Het verhaal illustreert ook duidelijk wat de belangrijkste toegang tot die zegeningen is, namelijk geloof. Uit de tijd die de Meester nam en de zorg die Hij toonde toen Hij Moriancumer berispte en onderwees, wordt ons duidelijk gemaakt dat machtig gebed gehoord en verhoord wordt.

‘Gij zult als een walvis in volle zee zijn; want de huizenhoge golven zullen zich op u storten. Niettemin zal Ik u wederom uit de diepten der zee omhoog brengen’ (Ether 2:24).

President Brigham Young richtte onze aandacht op de zaken die we, voordat we ons verdiepen in de sensationele visioenen in het boek Ether, eerst moeten leren:

‘Maar als u het geloof had om naar de begraafplaats te gaan en tientallen doden op te wekken, zou dat u nog niet tot heilige der laatste dagen maken, ook niet als uw geestogen geopend werden zodat u de vinger Gods kon zien. Wat dan wel? Het onderhouden van de geboden van de Heer, nederigheid ten opzichte van uw God en elkaar, het kwade nalaten en leren goed te doen, en leven bij elk woord dat uit de mond van God voortkomt; dan bent u een heilige der laatste dagen, of u visioenen hebt of niet’ (*Journal of Discourses*, deel 3, blz. 211).

Slechts weinigen onder ons zullen zulke spectaculaire manifestaties beleven als de broeder van Jared. Daarom lijkt deze uitspraak te suggereren dat we, behalve dat beeld dat

ons steeds voor ogen komt (het verblindende licht van de stenen op de top van een berg), ook die rustige periode van vier jaar aan een prachtig strand en dat drie uur durend gesprek in gedachte moeten houden. De tenten bij de zee kunnen ons eraan herinneren dat we eindeloos afhankelijk en dankbaar moeten zijn, niet alleen wanneer we ons in ‘onbetreden gebieden’ bevinden, of ondergaan in een ziedende geestelijke oceaan. En een drie uur durend gesprek, langer dan we ooit met ons kind, onze broeder, of onze echtgenoot zullen hebben, kan ons herinneren aan de beschikbaarheid, het geduld en de liefde van onze Leraar. En met dat gevoel van afhankelijkheid en dat geloof in de beschikbaarheid van God, hebben we een uiterst belangrijke les geleerd van de broeder van Jared, die een zeer goede leerling was.

Hij bleef zijn hele leven openstaan voor wat hij moest leren, zoals blijkt uit het laatste wat hij deed: hij volgde de raad van zijn broer op om de mensen een koning te geven, ondanks zijn overtuiging dat het tot gevangenschap zou leiden. Ondanks zijn eigen macht en de hemelse visioenen van de toekomst, bleef Moriancumer afgaan op betrouwbare raad van anderen. Blijkbaar kan onze kennis van de hemel nooit zo groot zijn dat we niet van elkaar kunnen leren. □

HOE IK HEB GELEERD MIJN VROUW VAN DIENST TE ZIJN

Ze heeft me doen inzien dat haar van dienst zijn betekent dat je weet waaraan ze behoefte heeft, en niet wacht totdat je iets gevraagd wordt.

Gary L. Gray

Mijn vrouw, Chris, en ik zijn al meer dan 18 jaar elkaars beste vriend en geliefde. We hebben elkaar ons hele huwelijk door dik en dun gesteund, met elkaar gelachen en gehuild, en er met onze zeven kinderen aan gewerkt om een sterk gezin te vormen waar Christus in het middelpunt staat.

Ik vond het dus geweldig dat ik werd uitgenodigd om te spreken tijdens een vergadering van priesterschapsleiders, waarin ik het zou hebben over hoe ik mijn vrouw van dienst kon zijn. Vol vertrouwen maakte ik een schema met de belangrijkste leerstellige punten waarvan ik wist dat ze belangrijk waren, vulde die aan met toepasselijke voorbeelden uit het evangelie, en stelde een naar mijn mening krachtige en op het evangelie gerichte toespraak samen. Ik had het vooral over de eeuwige aspecten van het huwelijk en het gezin, ik vatte samen wat de profeten gezegd hadden over de rol van de vrouw, en ik legde de nadruk op de verantwoordelijkheid van de man om haar bij te staan.

Op een avond bleef ik op mijn werk om de laatste hand aan mijn toespraak te leggen, en ging daarna vol

verwachting naar huis. Chris is altijd mijn 'éénhoofdige publiek' geweest, omdat ik haar mijn toespraken en ideeën voorgelegd heb voordat ik ze openbaar maakte. Ik kan altijd op haar steun en aanmoediging rekenen, en ik wist zeker dat ze deze toespraak goed zou vinden.

'Chris, heb je even tijd?' vroeg ik toen ik binnenkwam.

'Hallo, lieverd. Ik kom zo. Ik moet eerst even naar het eten kijken', antwoordde ze vanuit de keuken.

Toen ik de woonkamer binnenliep en de post oppakte, hoorde ik hoe ze de kinderen aanwijzingen gaf: of Shannon wilde helpen met het eten, of Casey de tafel wilde dekken, en of Caitlin, onze dochter van twee, zich wilde aankleden.

'Oké, wat kan ik voor je doen?' vroeg Chris na een vluchtige kus en een knuffel.

'Nou, over een paar dagen moet ik tijdens de vergadering van priesterschapsleiders een toespraak houden. Ik wil hem aan je voorlezen, dan kun je me vertellen wat je ervan denkt, en -' 'Eventjes wachten, schat.' Ze

draaide zich om naar de keuken en riep naar de kinderen: 'Shannon, volgens mij brandt het vlees aan. Casey, is de tafel al gedekt? Brianne, wil jij alsjeblieft even naar Caitlin kijken?'

Ze draaide zich weer naar me toe. 'Sorry. De kinderen maken me gek vandaag. Ik heb ze steeds aan de eenvoudigste dingen moeten herinneren. Wat zei je?'

Ik glimlachte en begon opnieuw. 'Ze hebben me gevraagd voor die toespraak in de -'

Juist op dat ogenblik kwam Brianne binnen en zei dat ze geen kleren voor Caitlin kon vinden. Chris stuurde haar naar het washok en vroeg of ze een nieuwe lading kleren in de wasmachine wilde doen. Voordat ik nog iets kon zeggen, kwam Caitlin de kamer binnenrennen met een aantal muziekbladen van een muziekstuk die Chris had besteld voor een korenfestival.

'O nee!' zei Chris terwijl ze zich haastte om een grote doos te redden waar ongeveer honderd muziekbladen in zaten. 'Ik ben de hele ochtend en een groot deel van de middag bezig geweest om ze allemaal te voorzien van tekens voor de ademhaling en de uitspraak. Ik kan het echt niet gebruiken dat Caitlin erop gaat zitten krassen.'

'Nou, over die toespraak', vervolgde ik toen ze terugkwam. 'Het gaat over hoe je je partner van dienst kan zijn. Ik wilde me door jou laten vertellen hoe een priesterschapsdrager zijn vrouw het best van dienst kan zijn, dan kan ik zien in hoeverre mijn concept daaraan beantwoordt.'

'Ik wil eerst horen wat jouw gedachten erover zijn', zei ze met stemverheffing vanwege toenemend lawaai uit de keuken.

'Nou, het is maar een ruwe schets,

en ik hoopte dat jij me met jouw ideeën zou helpen om de zwakke plekken op te vullen', zei ik. 'Dus vertel me, waaraan heeft een vrouw de grootste behoefte?'

Na even te hebben nagedacht, zei Chris: 'Een vrouw heeft behoefte aan iemand die bereid is haar te helpen met de dingen die ze voor het hele gezin doet. Ze heeft behoefte aan een hulp die niet klaagt en goedaardig is, die zich bezig kan houden met schoonmaken, koken, boodschappen doen, kinderen opvoeden en organiseren – iemand die dat wil doen, zelfs als hij de erkenning en de lof die hij verdient niet altijd krijgt. Staat dat in je toespraak?'

'Eh ... hum', zei ik terwijl ik mijn ogen neersloeg.

Ze vervolgde, zich inlevend in het onderwerp: 'Die hulp moet er ook toe in staat zijn om al van tevoren te zien waar de behoeften van de gezinsleden liggen, en bereid zijn om je eigen behoeften op een laag pitje te zetten als de kinderen aandacht nodig hebben, en hij moet kwijtgeraakte eigendommen van de gezinsleden snel kunnen vinden.'

'Dat staat ook niet in mijn toespraak', zei ik. Maar er zaten genoeg goede elementen in mijn toespraak. 'Wat zeg je van het priesterschap? Is het voor een vrouw niet belangrijk dat haar man het priesterschap heeft?'

Ze glimlachte. Ik had de plank dus niet helemaal misgeslagen. Dat dacht ik tenminste.

'Ja, dat betekent heel veel voor me. Maar het is belangrijk om het priesterschap te gebruiken, niet alleen om het te dragen. Een priesterschapsdrager moet manieren zoeken om met zijn priesterschap zijn vrouw tot zegen te zijn. Een vrouw moet vragen om hulp of een dienst, vraagt ze zich af of

haar man echt wel weet wat ze nodig heeft. Als een man gevoel heeft voor de behoeften, de gevoelens en de dagelijkse beproevingen van zijn vrouw, heeft ze het gevoel dat ze gewaardeerd wordt.'

'Dank je', zei ik, vooroverleunend om haar een kus te geven. 'Wat kan een echtgenoot nog meer doen om zijn vrouw van dienst te zijn?'

'Nog maar twee dingen', zei Chris. 'Ten eerste: hij moet naar haar luisteren. Ze moet niet hoeven concurreren met de televisie of de krant of andere dingen die hem afleiding bezorgen. Hij moet met zijn hart luisteren naar wat zijn eeuwige partner hem te zeggen heeft. Als wij de eeuwigheid met elkaar moeten doorbrengen, moeten we van elkaar weten wat we denken, wat we vinden, wat onze zorgen en frustraties zijn, en waarop we hopen.'

Ik leed stilletjes de post neer die ik nog steeds in mijn handen had.

'En ten tweede: hij moet gewoon van haar houden. Hij moet van haar houden als ze na een drukke dag ongeduldig en gefrustreerd is, of als ze het eten laten aanbranden, of als ze moeite heeft om van zichzelf te houden, of als ze vierenhalve maand zwanger is en betwijfelt of ze nog een kind erbij wel aankan.'

Die avond heb ik mijn toespraak herschreven, waarbij ik er de nadruk op heb gelegd dat dienen veel meer inhoudt dan mijn vrouw helpen als ze om mijn hulp vraagt. Chris heeft me eraan herinnerd dat een echt huwelijk, zoals president Spencer W. Kimball gezegd heeft, gebaseerd is op een vorm van geluk die 'het gevolg is van geven, dienen, delen, offeren, en onzelfzuchtigheid' (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1976, blz. 12). □

Eerste spade voor Madrid-tempel

Madrid — President Gordon B. Hinckley is de eerste president van de kerk die Spanje heeft bezocht. Tijdens dit historische bezoek stak hij de eerste spade in de grond voor de bouw van de Madrid-tempel. De eerste-spadeceremonie vond plaats in Mortalez, een buitenwijk in West-Madrid.

President Hinckley werd vergezeld door zijn vrouw, Marjorie; ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf, en zijn vrouw, June; ouderling Dean L. Larsen van de Zeventig en president van het gebied Europa-West, en zijn vrouw, Geneale; en ouderling Francisco J. Vinas, recent geroepen in de Zeventig en de eerste Spanjaard die als algemeen autoriteit is geroepen.

Ondanks de brandende Madrileense zon hadden meer dan tweeduizend leden zich al vroeg verzameld, de parasol in de hand, aan de voet van het podium.

De eerste-spadeceremonie werd bijgewoond door twee prominente overheidsfunctionarissen, Dona Carmen Alvarez Arenas, vice-presidente van de provincie Madrid, en Alberto de la Hera, algemeen directeur van de afdeling godsdienstsaken van het Ministerie van Justitie. Ook Jose Cardona, afgevaardigde van de Federatie van hervormde kerken, en Daniel Bastera, afgevaardigde van de Spaanse magistratuur, waren ook te gast bij de ceremonie, alsmede de architecten en representanten van het bouwbedrijf.

De nieuwe tempel is bestemd voor de leden in Spanje, Portugal en Zuid-Frankrijk. De bouw van de tempel is enthousiast ontvangen door de leden van de kerk in Spanje, waar de eerste bekeerling pas dertig jaar geleden is gedoopt. De kerk heeft er nu ongeveer 28.000 leden in vier ringen, vijf zendingsgebieden en zestien districten. «

Nieuw gebied georganiseerd

Salt Lake City — Het Eerste Presidium heeft de organisatie van het gebied Chili bekendgemaakt. Het nieuwe gebied, dat het land Chili omvat, is afgesplitst van het gebied Zuid-Amerika-Zuid. Het aantal gebieden in de kerk komt daarmee op 23. Het gebied Chili heeft 13,6 miljoen inwoners, van wie er 404.287 lid van de kerk zijn. Het gebied bevat 89 ringen en zeven zendingsgebieden. Het gebied heeft ook een tempel, namelijk de Santiago-tempel. «

Mutaties in het gebiedspresidium Europa-West

Frankfurt — President Dieter F. Uchtdorf, voormalig raadgever in het gebiedspresidium Europa-West, is met ingang van 15 augustus geroepen als president van het gebied Europa-West. Hij volgt president Dean L. Larsen op, die geroepen is als president van het gebied Noord-Amerika-Zuidwest. President Uchtdorf heeft de ouderlingen Neil L. Andersen en Gene R. Cook als raadgevers. «

Hoyt W. Brewster jr. voorstander van samenwerking tussen leden en zendelingen

Nieuwe zendingspresident in Nederland

Bert Niessink

Telefoneren. Iedereen doet het. We plegen telefoontjes. We krijgen telefoontjes. Het ene telefoontje is belangrijker dan het andere. Soms hebben ze verstrekkende gevolgen. Neem nu het telefoontje dat Hoyt W. Brewster jr. begin oktober 1995 kreeg van de secretaresse van ouderling Dallin H. Oaks, lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Of hij en zijn vrouw, Judith Thiede, op 27 oktober bij de apostel konden langskomen. Als managing director van de afdeling priesterschapszaken op het hoofdkantoor van de kerk had broeder Brewster wel vaker telefonisch contact gehad met ouderling Oaks, maar dit keer was het anders, ook zuster Brewster werd verwacht. Broeder Brewster hield het een week lang voor zich. Om zijn vrouw te ontzien vertelde hij haar pas een dag van te voren over het aanstaande gesprek met een lid van het Quorum der Twaalf.

Roeping

In dat gesprek deelde ouderling Oaks hun mede dat hij voornemens was broeder Brewster aan te bevelen bij het Eerste Presidium en de Twaalf als president van het zendingsgebied Amsterdam. 'Je weet dat je zoiets kunt verwachten', zegt zuster Brewster, 'als je man werkzaam is in het hoofdkantoor van de kerk — je bent als het ware voor het grijpen — maar toch kwam deze roeping voor mijn man en mij zeer onverwacht.' Broeder Brewster was vooral verbaasd dat hij voor deze roeping aanbevolen werd — een aanbeveling die, dat begrijpt u, door het Eerste Presidium en de Twaalf werd overgenomen, wat tot gevolg had dat broeder en zuster Brewster op 22 december tijdens een uiterst plezierig gesprek met president Gordon B. Hinckley officieel werden geroepen.

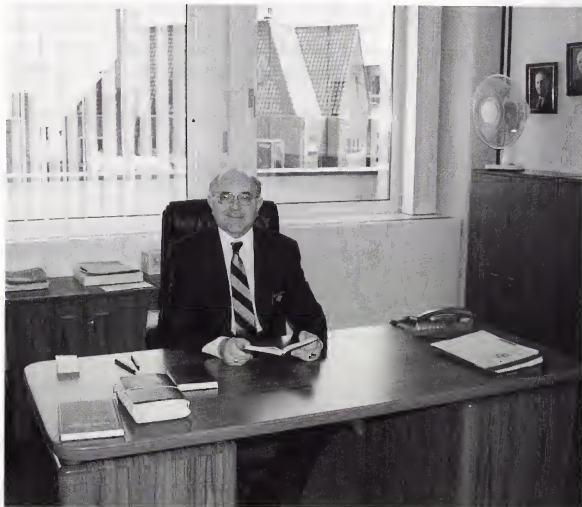
Sterke band

Toch is het niet zo vreemd dat president Brewster het zendingsgebied Amsterdam is toegewezen als u weet dat zijn vader van 1928 tot 1931 in Nederland op zending is geweest. Hijzelf was hier van 1958 tot 1961 op zending. Hij is werkzaam geweest in Amsterdam, Apeldoorn, Den Haag, Zeist en Rotterdam. 'En onze dochter is van 1989 tot 1991 in het

zendingsgebied Antwerpen op zending geweest. We mogen dan wel geen Nederlands voorgeslacht hebben, maar de affiniteit met Nederland en Vlaanderen is groot', merkt

Veranderingen

In de 35 jaar na zijn zending is er natuurlijk veel veranderd in Nederland. 'Wat mij het meest opviel was het aantal auto's', zegt de nieuw-

president Brewster op. Zuster Brewster: 'Dit is de eerste keer dat ik in Nederland ben, maar ik ben blij ver-rast. Het voelt allemaal heel prettig aan. Ik denk dat ik hier wel zal kunnen aarden.'

bakken zendingspresident. 'Er zijn er nu veel meer. Iedereen lijkt er een te hebben. Ook kwamen in de jaren zestig de bakker, de melkboer en de schillenboer nog aan de deur, die zijn uit het straatbeeld verdwenen.

En toen konden we natuurlijk nergens hamburgers krijgen, dat is nu wel anders.' Ook de kerk in Nederland is door de jaren heen veranderd. De kerk is gegroeid. Het mag dan wel geen explosieve groei zijn, maar er zijn de afgelopen 35 jaar toch goede dingen gebeurd. President Brewster onderschrijft dat. 'In de jaren vijftig en in het begin van de jaren zestig werd er voor de plaatselijke leiding veel op de zendingen gesteund. Zo ben ik gemeentepresident in Zeist geweest. Ook ben ik nauw betrokken geweest bij de voorbereidingen op de eerste ring in Nederland, die op 12 maart 1961 is georganiseerd. Ik was toen werkzaam op het zendingskantoor, dat toen nog aan de Laan van Poot in Den Haag was gevestigd. Maar nu zijn er vier ringen. De leiding is in handen van de Nederlanders en Vlamingen. Dat is een goede zaak. Het is een wonder. Vorige week was ik in de wijk Amersfoort. Ik wist niet wat ik zag: een eigen gebouw, een koor, fijne, geestelijke leden.'

Doel

Wat dan zal het doel zijn dat president Brewster de komende drie jaar zal nastreven? De president pakt een Leer en Verbonden en zegt dat het antwoord op die vraag in feite in de Schriften staat. Hij slaat afdeling 82 op en leest vers 14 voor: 'Want Zion moet in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg Ik u: Zion moet verrijen en haar prachtgewaden aantrekken.' Hij slaat het boek dicht, staart even voor zich uit en zegt vervolgens: 'We blijven zoeken naar mensen die oprecht van hart zijn, die het evangelie willen omarmen, zich laten dopen en naar de tempel gaan om eeuwige verbonden te sluiten. Getrouwe leden die in de kerk blijven.'

Samenwerking

Daarbij is het van belang dat de leden en de zendingen nauw samenwerken. Dat het president Brew-

ster menens is blijkt uit het feit dat hij direct na zijn aankomst in Nederland een gesprek heeft gehad met de ringpresidenten over dit onderwerp. Zijn beide raadgevers, ouderling Van Gend en ouderling Hulleman, hebben beiden twee ringen toegevoegd en zijn bereid om de samenwerking te ondersteunen.

king tussen zendingsleiders en zendingen zoveel mogelijk te versoeplemen. President Brewster: 'De leden moeten niet bang zijn om zendingswerk te doen, de zendingen moeten niet bang zijn om de leden bij hun werk te betrekken. Samen staan we sterk. Het aantal zendingen zal rond de 130 blijven schommelen. Willen we een rol van betekenis blijven spelen, dan moeten we wel samenwerken. En mag ik gelijk opmerken dat we dringend behoefte hebben aan echtparen. Die kunnen met hun ervaring en achtergrond zoveel goeds doen.'

Hobby

Het zal u duidelijk zijn dat zowel president Brewster als zijn vrouw niet net komen kijken. Beiden hebben veel ervaring in het kerkwerk. Zuster Brewster is onder andere

werkzaam geweest als ZHV-presidente en jeugdwerkpresidente. Ten tijde van haar roeping was zij raadgeefster in het jongevrouwenpresidium van haar wijk. President Brewster is onder andere bisschop, hogeraadslid en raadgever in een ringpresidium geweest. Daarbij

heeft hij een hobby waar hij niet alleen veel plezier aan beleeft, maar die hem ook veel inzicht heeft gegeven in het evangelie. Hij heeft tot dusver zeven boeken geschreven: *Moments That Matter; Doctrine & Covenants Encyclopedia* (waaraan hij vijftien jaar aan gewerkt heeft); *Time for Youth; Martyrs of the Kingdom; Prophets, Priesthood Keys and Succession; Behold, I Come Quickly — The Last Days and Beyond; en Isaiah, Plain and Simple.*

Slot

Het verblijf van president en zuster Brewster in Nederland kan wellicht een aanzet zijn tot zijn achtste boek: *Zendingssuccessen in de lage landen*, bijvoorbeeld. Laten we er allemaal aan meewerken. We wensen hen heel veel genoegen in hun werk toe. «

Sint-Niklaas: geen woorden maar daden

Patrick D'Hooge

Enkele jaren terug zat er een jonge zendelingzuster in de trein naar Nederland. Enkele medereizigers lazen haar naamplaatje en vroegen haar waar ze vandaan kwam. Toen ze antwoordde dat ze uit Sint-Niklaas kwam, overstemde hun gelach het gebulder van de trein.

Sint-Niklaas, hoofdstad van het land van Waas, heeft met haar 70.000 inwoners, die verspreid leven op 83 km² en vier deelgemeenten, een 'gevuuld' leven.

Aan het einde van de 12de eeuw ontwikkelde zich op de plaats waar nu Sint-Niklaas ligt, een kleine handelsnederzetting. Dit met de hulp van de bisschop van Doornik en de gravin van Vlaanderen, Johanna van Constantinopel. De parochie werd genoemd naar de heilige Nicolaas, bisschop van Myra en tevens patroonheilige van de handelaars.

Tegenwoordig is de stad bij toeristen vooral bekend omwille van het grootste marktplein van het land, 3,2 ha en de jaarlijkse internationale ballonmeeting.

De geschiedenis van de kerkelijke gemeente gaat terug naar de zomer van 1973, toen de eerste twee zendelingen in Sint-Niklaas toekwamen. Door omstandigheden werden ze zo gehuisvest in een groot gezin. De vrouw des huizes wilde echter niet voor de zendelingen koken. Hierdoor hielden de zendelingen het al vlug voor bekeken en ze besloten hun onderkomen 'elders' te zoeken. Dat was echter buiten zendingspresident Max Pinegar gerekend. Deze gelastte de zendelingen te blijven waar ze waren. Hij deed hun de beloften dat één van de kinderen van het gastgezin binnen het jaar lid zou worden van de kerk. Wat ook gebeurde. Zowat een half jaar later waren er ongeveer tien leden, waarvan twee gezinnen en enkele oudere alleenstaanden.

Het ging er in pioniersstijl aan toe, want een eigen vergaderplaats was er nog niet, zodoende werd er vergaderd in 'De Spiegel'. Hoewel de heiligen wordt gevraagd zich te onthouden van werken op de sabbat-

De Grote Markt van Sint-Niklaas, de grootste van België, met op de achtergrond het neogotische stadhuis. Geheel rechts op de voorgrond is deels de vijfbeukige St.-Niklaaskerk te zien. (Foto: Aero-Survey, Sint-Niklaas.)

dag, begonnen deze heiligen op zondagmorgen letterlijk met de handen uit de mouwen te steken. De Spiegel was immers een feestzaal waar gezelen en tafels van de vorige nacht plaats ruimden voor een ander feest. De daaropvolgende maanden kwamen heel wat onderzoekers naar het feestgebeuren. Een aantal onderzoekers hield het voor bekeken, maar het merendeel werd in die periode lid en de gemeente kon zich verheuen

gekenmerkt werd door groot enthousiasme onder de leden. Vrijwel elke avond waren de leden op stap met de zendingen om stadgenoten over de blijde boodschap te vertellen.

Er werden ook heel wat activiteiten door deze jonge gemeente georganiseerd. Hierdoor werd het voor niet-leden gemakkelijker om op ongedwongen manier kennis te maken met het herstelde evangelie.

ste jongere van eigen bodem op zending vertrok, Rudy Van Hove. In de loop van de jaren werd zijn voorbeeld gevolgd door Tom De Bisschop, Stefaan Van Gysel, Inge Baetens en Peter De Greyt. Deze jongeren, opgegroeid in de kerk, onderstreepten op deze wijze hun toewijding voor het werk van de Heer. De verschillende gemeentepresidenten, Jacques Rumes, Victor Van Goethem, Johan Buysse, Freddy Pijl

De jongevrouwen van de gemeente Sint-Niklaas.

gen in een aangroei van tien gezinnen.

In die tijd hadden de jonge leden een goed gevulde agenda: op maandag was het gezinsavond; op dinsdag ZHV; op woensdag jongevrouwen; op donderdag familiegeschiedenis; op vrijdag was er een gezamenlijke gemeenteactiviteit; op zaterdag jeugdwerk en op zondag waren er een gesplitste dienst.

Zowat anderhalf jaar nadat de eerste zendingen in de stad waren gekomen, telde de gemeente Sint-Niklaas dertig leden. Het grootste gedeelte hiervan werkt nog steeds actief mee aan de opbouw van Gods koninkrijk. Het was een periode die

Na vijf jaar telde de gemeente 25 gezinnen. Daar de vergaderruimte door de toename van het aantal leden te klein werd, verhuisde men in de beginjaren tweemaal naar een groter pand. De Spiegel werd ingeruimd voor een verblijf in de Regentiestraat en vervolgens de Truweelstraat.

Begin jaren tachtig werd er op de Parklaan een mooi herenhuis aangekocht. Na enige renovatiewerken, grotendeels door een aantal getalenteerde leden tot stand gebracht, werd het een prachtig vergadercomplex waar de gemeente tot op heden verblijft.

Het was ook de periode dat de eer-

en Romain Baetens hebben de gemeente in goede en minder goede momenten geleid. Elk van hen had zo zijn eigen manier om de gemeente te koesteren; zoals een goede vader voor zijn kroost zorgt.

Het onderwijs heeft altijd een belangrijke plaats ingenomen in de gemeente Sint-Niklaas. Vooral het seminarie- en instituutsonderricht kreeg veel aandacht en steun. Leerkracht Linda Buysse heeft met ruim 15 jaar seminarie-ervaring reeds heel wat jongeren de vierjarige cursus zien doorlopen.

Tot voor kort was het centrum voor familiegeschiedenis een trekpleister voor heel wat leden en vooral niet-

De zustershulpvereniging van Sint-Niklaas.

leden. Onder leiding van een enthousiaste broeder, Jan Krens, kwamen de voorbije jaren wekelijks tientallen niet-leden onderzoekingswerk verrichten.

De betrokkenheid van een aantal leden in gemeenschapsprojecten, is door de inwoners van de stad en daarbuiten, niet onopgemerkt gebleven. Zo knapte het ouderlingenquorum in het verleden een verkrotte woning volledig op. En de ZHV organiseerde een aantal inzamelingen van voedsel en kleding voor minderbedeelden in Polen en Roemenië.

De jongevrouwen houden reeds enige jaren een wafelbak en ijssalon om het peterschap van een aantal kinderen uit de derde wereld te bekostigen.

Door verschillende activiteiten hebben de jongemannen, onder toezien oog van hun leiders, het scoutisme nieuw leven ingeblazen. Ook is er enkele jaren terug gestart met een wekelijkse zaalvoetbalbijeenkomst. Hierdoor worden niet-leden en minder-actieve jongeren op een sportieve manier met de kerk in contact gebracht.

Op geregelde tijden trekken ouder-

lingen en jongemannen naar rusthuizen waar ze eenzame bejaarden bezoeken. Aanvullend heeft de gemeente de voorbije jaren ontspanningsnamiddagen voor ouden van dagen georganiseerd. Hierop werden muziek en toneel gebracht. Dat waren momenten waarop niet de leden maar wel de bejaarden de vedetten waren.

Dergelijke activiteiten en de jaarlijkse opendeurdag hebben ertoe geleid dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de stad Sint-Niklaas meer is dan woorden op een naamplaat. «

De priesterschap van Sint-Niklaas.

Op naar Orvelte!

Alleenstaandenconferentie meer dan kamp alleen

Claire Verschoof

De alleenstaanden maakten een leuk tochtje over het IJsselmeer.
En het was droog!

Rendez-vous-plaats: Egmond aan Zee. Tijdstip: 29 juni t/m 6 juli. Weerbeeld: buig (gelukkig hadden de deelnemers meer oog voor elkaar dan voor het weer; bovendien vielen de regenbuien netjes om de activiteiten heen).

De alleenstaanden hadden er zin in, want op zaterdagmiddag rond de klok van vier buitelden ze vanuit alle windstreken de vriendelijke badplaats binnen, er stond dan ook een behoorlijke bries, de branding beukte met veel branie op de Noord-Hollandse kust. Daar liet dit bonte gezelschap zich echter niet van door de wijs brengen. Iedereen begon direct nieuwe vriendschapsbanden te smeden en oude op te poetsen, vervolgens wierpen zij zich met volle overgave op de broodmaaltijd. En als iedereen dan binnen is, is de sfeer weer als vanouds. Dan valt het je ook op wat een unieke mengeling aan talent, charme, levenswijsheid, geloof en humor er is en dan moet zo'n week wel uitgroeien tot een hele fijne ervaring.

Het organiserend comité was er, met het devies *Never a dull moment* in het achterhoofd, in geslaagd een afwisselend programma in elkaar te zetten. Er was een fietstocht door duin en bos; een windhapstrandwandeling; een tocht per stoomtrein en boot naar het openluchtmuseum in Enkhuizen; en een excursie naar de kleurrijke, folkloristische optocht in het centrum van Schagen.

Er was in het volle programma uiteraard ruimte gecreëerd voor geestelijke zaken. Er werd uitstekend les gegeven: Wilma Vermeer ging die-

DE KINDERSTER

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN SEPTEMBER 1996

BRAND IN DE

Morgan

BERGEN

Lloyd H. Parry

ILLUSTRATOR: PAUL MANN

Toen ik nog jong was, vond ik het leuk om in de bergen en dalen ten oosten van Manti (Utah) rond te trekken. Ik was ongeveer 10 jaar toen ik op een frisse herstdag weer zo'n trektocht ging maken met een vriend.

Mijn moeder deed dubbele boterhammen met pindakaas en jam netjes in boterhamzakjes, plus twee stukken rozijnencake. Samen met een appel voor ieder deed ze die in bruine

papieren zakken voor onderweg.

Ik genoot van de heerlijke frisse lucht en de geur van velden en boomgaarden toen we aan de buitenkant van het dorp raakten, en langs een naburige boerderij liepen en door een appelboomgaard. De bomen hingen boordevol verrukkelijke rode appels.

We hadden allebei een jutezak bij ons, omdat we pijnappels (eetbare dennenappels) hoopten te vinden. Het nauwe pad leidde ons door saliestruiken en jeneverbesstruiken, en daar vonden we een paar pijnbomen en wat pijnappels.

De pijnappels plakten nog van de verse hars. We stopten ze in de jutezakken, want in iedere harde, groene pijnappel zat een aantal nootjes keurig opgesloten. Ik was toen al dol op die nootjes en dat ben ik nog steeds. De Indianen waren er ook dol op, maar zij zochten ze om te kunnen overleven. Zij bakten pijnappelbrood van pijnappels en sprinkhanen. Ik eet mijn pijnappels liever zonder sprinkhanen.

Mijn vriend en ik klommen verder omhoog tot we bij een stapel platte, witte keien kwamen die zo neergelegd waren dat ze samen een enorme letter M vormden (de M van Manti, onze woonplaats). Je kon deze enorme letter vanuit het dal zien. We gingen ieder op een van deze grote, platte stenen zitten om uit te rusten. We trokken onze schoenen uit, zodat onze voeten op de gladde steen konden

afkoelen en we genoten van het uitzicht over Manti en de velden en valleien daarachter. Er was een zacht briesje in de schone, heldere lucht en we konden salie, jeneverbes en dennenhout ruiken. Wat heerlijk was het leven toch.

We verzamelden wat droge twijgen en takken voor een vuurtje om een paar pijnappels te roosteren. We staken het vuurtje aan en al snel vlamde het hoog op – veel te hoog.

De vlammen sloegen over op een nabijgelegen groepje saliestruikjes, toen op een volgende struik en zo verder. Ons kleine vuurtje zou al gauw de hele bergflank beslaan en een bosbrand worden. We hadden geen water om het vuur te doven, dus probeerden we het met onze jutezakken uit te slaan. Maar met iedere slag leek het vuur uit te waaieren en zich verder te verspreiden. Wanhopig riep mijn vriend: 'Ik ga hulp halen.' Hij trok snel zijn schoenen aan en rende de berg af.

Ik was alleen! Ik knielde neer in gebed. 'Vader in de hemel, help me dit vuur te doven.' Dat is alles wat ik mij van dat gebed herinner. Ik weet niet wat ik verwachtte. Er was geen wolkje aan de hemel en het ging niet plotseling regenen. Ik hoorde geen stem die zei wat ik moest doen, maar hemelse Vader beantwoordde mijn gebed.

Nog voor ik weer was opgestaan, kreeg ik het idee om aarde op de

dichtsbijzijnde brandende struik te gooien en daarna op de volgende. Ik bleef aarde op de struiken gooien, totdat ik de struiken in een cirkel rondom het vuur had gedooft en het zo onder controle had gekregen. Al gauw hing er alleen nog rook op de berg waar de brand was geweest. Ik had geen stem gehoord die zei: 'Gooi aarde op het vuur', maar ik had heel sterk dat gevoel gekregen. Op de een of andere manier had mijn hemelse Vader dat idee heel sterk aan mij opgedrongen.

Ik ben dankbaar dat mijn hemelse Vader mijn gebed op die manier beantwoordde. Hij doofde het vuur niet voor mij. In plaats daarvan gaf hij mij de kans om het vuur zelf te doven. Daardoor groeide mijn zelfvertrouwen en besepte ik dat ik moeilijke problemen met Zijn hulp kan oplossen.

Ik heb erg veel geleerd van deze ervaring. Ten eerste dat je geen vuurtje vlakbij struikgewas moet aansteken als er wat wind staat. Maar vooral dat het gebed van een kleine jongen in de bergen wordt gehoord en beantwoord. Ik begrijp nu ook dat onze hemelse Vader in het algemeen geen dingen voor ons zal doen die we zelf kunnen doen, maar ons zal aanzetten tot het gebruik van ons eigen verstand, onze eigen kracht en de beschikbare middelen, zoals de aarde onder onze voeten. □

Ik kan een held zijn

Koraal $\text{♩} = 108-120$

De Heer zoekt ech-te hel-den, om Hem te

naar believen in octaven

die-nen in de-ze tijd. Ze vol-gen het voor-beeld van

Je-zus in naas-ten-lief-de en ge-hoor-zaam-heid.

Ik zal een ech-te held zijn en die-nen in de naam van God. Ik

strijd voor waar-heid en voor recht en houd mij aan zijn ge-bod.

Tekst: naar Vanja Y. Watkins (1938-)

Muziek: Vanja Y. Watkins (1938-). © 1981 HLD

Dit liedje mag voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis worden gekopieerd.

Alma 53:20-21

Ouderling Jay E. Jensen

van de Zeventig

Uit een interview
met Rebecca M. Taylor

Mapleton (Utah), waar ik als kind woonde, was een klein boerendorp. Mijn vader was geen boer; hij zat in de wegenbouw. Onze buurman, bisschop Oscar Whiting, had wel een boerderij en omdat mijn vader en moeder hun kinderen de waarde van werken wilden leren, zeiden ze tegen hem: 'Als jij onze jongens bij jou op de boerderij aan het werk zet, zullen wij jou betalen om hun te betalen.'

Onze fijne bisschop zei: 'Nee, je hoeft ons niet te betalen, maar wij zullen ze aan het werk zetten en hun betalen.' En zo leerde ik al heel jong werken, zo jong als mijn geheugen teruggaat (ik was toen een jaar of zeven à acht).

Bij papa op school.

's Zomers oogstten we het hooi op de boerderij van de familie Whiting. Er werden toen juist voor het eerst tractoren gebruikt, maar onze burens konden die niet betalen, dus gebruikten ze wagens met paarden om het boerenwerk te doen. Mijn eerste klus, voor 15 cent per uur, was bovenop de volle hooiwagen rondstampen om die aan te duwen, zodat er nog meer hooi bovenop geladen kon worden en het er onderweg van het veld naar de schuur niet af zou vallen.

In die tijd werd het jeugdwerk doordeweeks gehouden en iedere maandagmiddag om 3 uur zei bisschop Whiting: 'Jay, je bent klaar voor vandaag – naar het jeugdwerk!'

In die tijd had de kerk

ook geen gezinsavondprogramma zoals nu, maar bij ons thuis was het gezin wel vaak 's avonds samen. Ik vond het vooral heerlijk om op zulke avonden bij mijn vader op schoot te zitten als hij ons verhalen uit het Boek van Mormon voorlas. Dit was het begin van mijn getuigenis van het Boek van Mormon en ik ging hierdoor ook meer van mijn vader en moeder houden.

Vervolgens deden we dan spelletjes

14 jaar oud.

zoals waarbij een vingerhoed verstoep werd en een soort zakdoekje leggen. Ook speelden we basketbal. 's Winters, als het te koud was om buiten te spelen, bogen we een metalen hangertje tot een cirkel en hingen die boven de deur. Een opgevulde sok deed dienst als bal. We konden natuurlijk niet met de bal dribbelen, maar we konden wel

naar de hanger-basket schieten en overgooien. We vonden het heerlijk om samen te spelen.

Het vijfde geloofsartikel had voor mij als jongen bijzondere betekenis. Niet omdat het mij geleerd was, maar omdat we naar de beginselen ervan leefden. Het luidt: 'Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door handoplegging van hen die daartoe het gezag bezitten.' Moeder en vader waren trouw aan hun leiders. Ze steunden hen en hielden van hen. Als priesterschapsleiders ons vroegen te dienen, dan deden we dat, want we geloofden dat die roepingen via hun van God kwamen.

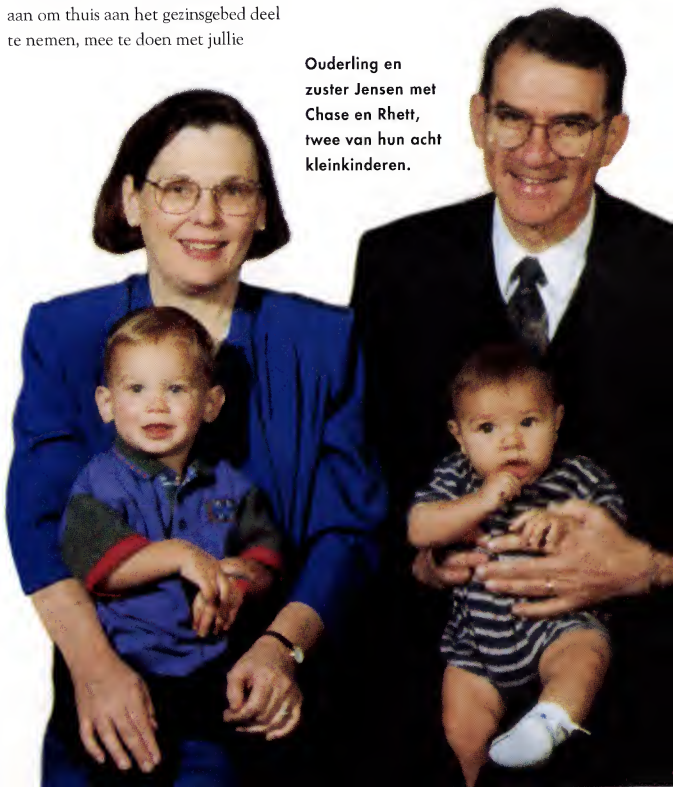
Ik herinner me mijn afscheidsdienst voordat ik op zending ging nog goed. Ik was nogal trots en toen mijn vader aan de beurt was voor een toespraakje, dacht ik dat hij over mij zou gaan spreken – welk een goede zending ik zou zijn of welk een goede jongen ik altijd geweest was. Maar mijn vader zei helemaal niets over mij. Hij stond achter het spreekgestoelte en gaf het sterkste, machtigste getuigenis over tiende dat ik ooit gehoord heb. Pas ongeveer halverwege mijn zending, toen ik nadacht over zijn toespraak, begon ik het te begrijpen: mijn vader probeerde mij duidelijk te maken: 'Ik weet niet hoe

ik die zending moet betalen, Jay, want een deel van het jaar heb ik geen werk, maar ik ben er zeker van dat we het zullen redden, als we onze tiende betalen.' En dat was ook zo. Onze priesterschapsleiders leren ons tiende te betalen en zendingswerk te doen, en als we hun raad getrouw opvolgen, zullen wij gezegend worden.

Kinderen, ik moedig jullie allemaal aan om thuis aan het gezinsgebed deel te nemen, mee te doen met jullie

schriftstudie en mee te gaan naar de kerk. Deze drie dingen hebben waarschijnlijk meer invloed op mij gehad toen ik opgroeide dan iets anders. Net zoals ze mij konden versterken, kunnen ze jullie geestelijk versterken en jullie gedurende de rest van je leven helpen bij het nemen van belangrijke beslissingen. □

**Ouderling en
zuster Jensen met
Chase en Rhett,
twee van hun acht
kleinkinderen.**

EERBIED VOOR DE SCHEPPING

'(...) alle dingen, zowel de tijdelijke als geestelijke, zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen; dingen, die boven in de hemelen zijn, en dingen, die op de aarde zijn' (Mozes 6:63).

Karen Ashton

De hemelen en de aarde werden door Jezus Christus op aanwijzing van onze hemelse Vader geschapen. Zon, sterren, zeeën, dieren, bomen, bloemen, fruit, groenten, en al het andere zijn tekenen, dat je een hemelse Vader en een Heiland hebt die van je houden (zie Mozes 6:63). Zij vonden het fijn om de aarde en alles wat erop is te maken om jou te zegenen en je te helpen om gelukkig te zijn (zie Leer en Verbonden 59:18–20).

De hemelse Vader en Jezus maakten Adam en Eva, de eerste man en vrouw op de aarde, en zetten ze in een prachtige tuin, Eden genaamd. Adam werd geboden voor de tuin te zorgen (zie Mozes 3:15) en (...) 'ieder levend schepsel' een naam te geven (zie Mozes 3:19).

Jij maakt deel uit van de familie van Adam; en jij kunt ook voor de aarde helpen zorgen. Je kunt een bloem of een boom planten, of een tuintje aanleggen om de aarde mooier te maken. Planten voorzien ons ook van zuurstof, voedsel en beschutting. Je kunt water en voedsel uitsparen door niet meer te gebruiken dan je nodig hebt. Je kunt de aarde schoon en mooi houden door afval op te rapen als je dat ziet.

Je kunt voor de dieren zorgen door aardig voor ze te zijn en ze voedsel en beschutting te geven. Dieren zijn onze vrienden en helpers. Zij zijn ons gegeven voor ons welzijn en gebruik, en om het hart te verblijden (zie Leer en Verbonden 59:16–18). Sommige dieren helpen ons bij het werk, sommige verschaffen ons voedsel of materiaal voor kleding en vele zijn huisdieren en houden ons gezelschap.

Je kunt je hemelse Vader voor deze zegeningen bedanken wanneer je bidt. Je kunt je dankbaarheid en eerbied voor de planten en dieren op deze aarde tonen door voor deze geweldige gaven van de schepping te zorgen.

Instructies

Gebruik de bodem van een doos om een tuin te maken. Je kunt ook een stuk stevig papier of een stuk karton gebruiken. Als je een doos neemt, knip dan één zijkant uit de doos. Kleur de bodem van de doos, het stuk papier of karton groen. Plak bladzijde 9 op dun karton. Kleur de planten, bomen en dieren, en knip ze daarna uit langs de dichte lijnen. Vouw de plaatjes langs de stippellijnen. Plak het smalle omgevouwen strookje van ieder plaatje op de groene ondergrond. Je kunt ze neerzetten waar je zelf wilt. Als je een doos gebruikt, kun je nog een lucht, wolken en een zon op de opstaande kanten kleuren of plakken.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Vraag zeven wat oudere kinderen om het verhaal over de schepping van

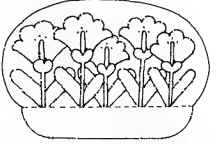
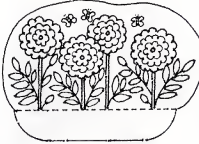
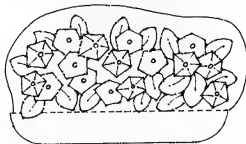
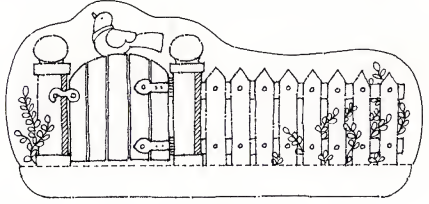
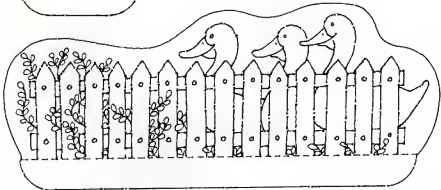
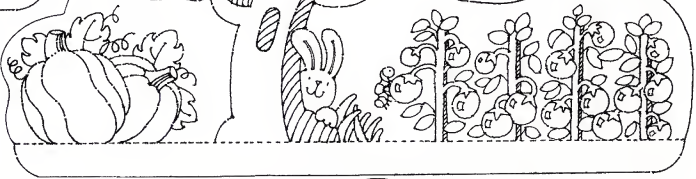
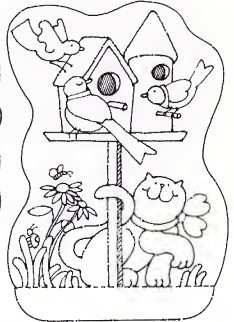
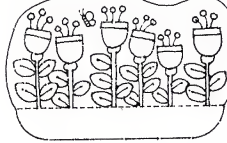
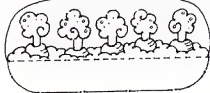
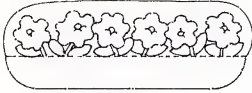
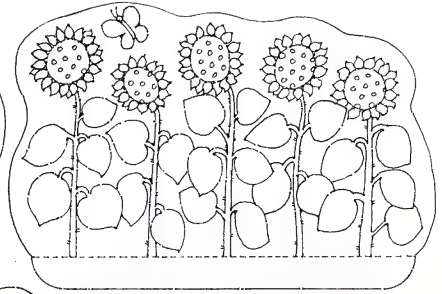
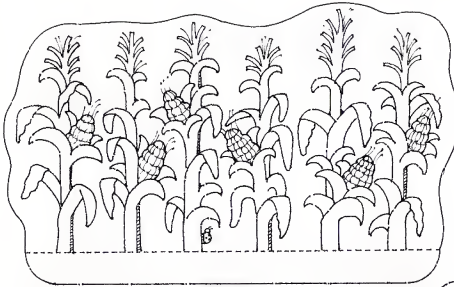
de aarde voor te lezen. Mozes 2 en 3 kunnen als tekst dienen en ieder kind kan een dag voordragen. Laat ieder kind een plaat ophouden van de dag waarover hij of zij spreekt. De tekst kan eventueel op de achterkant van de plaat geschreven worden.

2. Hang platen van verschillende dieren op de muur of het bord. Maak ook voor iedere plaat een briefje met een beschrijving waarom dit dier ons tot nut is. Hang deze briefjes ook op de muur of het bord. Speel nu een spel waarbij de juiste briefjes bij de platen gekozen moeten worden.

3. Leg uit dat ons lichaam een van de mooiste scheppingen is die onze hemelse Vader heeft geschapen. Omdat ons lichaam heilig is en door onze geest wordt bewoond, moeten wij er blij mee zijn en er goed voor zorgen.

4. Leg uit dat wij door middel van onze zintuigen de schoonheid en de zegeningen van de schepping meer kunnen waarderen. Bespreek de vijf zintuigen met de kinderen. Laat ze: (1) hun ogen sluiten en voedsel proeven dat zout, zoet of bitter is; (2) hun ogen sluiten en zachte, ruwe, stekelige of koude voorwerpen aanraken; (3) hun ogen gebruiken om een puzzeltje in elkaar te zetten of het lokaal te beschrijven; (4) hun ogen sluiten en naar geluiden luisteren, zoals gepiep, gerammel, gezoem of geknetter; (5) hun ogen sluiten en verschillende dingen ruiken, zoals een bloem, vanille, een verbrande gerosterde boterham of chocola.

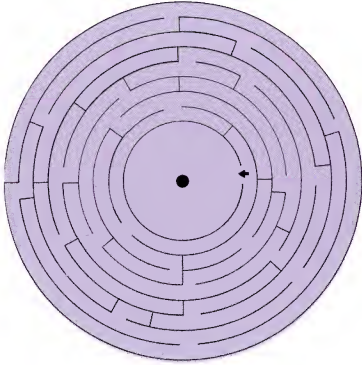
Praat met de kinderen over hun eigen huisdieren. Vraag enkele kinderen hoe zij voor hun huisdier moeten zorgen om hem gelukkig te houden. Leg uit dat alle leven heilig is en met eerbied behandeld moet worden. □

CIRKELDOOLHOF

Susan Curtis

Hoe snel kun jij het pad vinden dat naar het midden van de cirkel loopt?

DE BOOMBEKLIMMER

Roberta L. Fairall

Als je alle vakjes met een stip inkleurt, ontdek je wie de boom wil beklimmen.

Springer-de-sprong: Hopper was de winnaar, gevolgd door Bliksem, Langbeen, Kwaak, Flits en Spikkel.

SPRINGER-DE-SPRONG

Jo Mason

Onlangs werd de jaarlijkse Kikker springwedstrijd gehouden. De kikker die het verst sprong was de winnaar. Als je over de volgende aanwijzingen nadenkt, weet je dan welke kikker gewonnen had?

- Kwaak sprong verder dan Flits, maar niet zo ver als Langbeen.
- Flits werd vijfde.
- Spikkel at te veel vliegen bij het ontbijt, dus hij lag te slapen, toen het zijn beurt was.
- Bliksem sprong verder dan Langbeen, maar niet zo ver als Hopper.

1. _____	4. _____
2. _____	5. _____
3. _____	6. _____

VERHAAL

SPOREN

Terri Stines

ILLUSTRATOR: SHAUNA MOONEY KAWASAKI

Allison kroop achter een struik en wachtte. Haar fiets lag achter haar, net uit het zicht, over de top van de heuvel. Hoewel ze er al meer dan een uur was, wachtte ze geduldig. Ze wist zeker dat ze vandaag zouden komen en zij was er klaar voor.

Ze had de hele zomer al naar vrienden verlangd, nu ze direct na het schooljaar hier, in het kleine plaatsje Bethel, waren komen wonen.

'Ga naar buiten en fiets wat rond', zei haar moeder steeds. 'Dan kom je vast iemand tegen. Er zullen hier heus wel kinderen van jouw leeftijd zijn.'

Dus fietste Allison overal door de straten van Bethel. Ze zag grote kinderen en kleine kinderen, maar niemand van haar leeftijd. Niet eentje. Behalve een meisje dat een paar straten verderop woonde, maar die zat in een rolstoel.

'Nou, ga dan naar haar toe', drong haar moeder aan. 'Ze is vast heel aardig en jullie kunnen samen van alles doen. Misschien heeft ze ook graag een vriendin.'

'Ze kan niet fietsen', pruilde Allison. Haar fiets was zo'n beetje het belangrijkste in haar leven geworden, sinds ze besloten had voor de Tour de France te trainen.

'Dan moet je maar wachten totdat de school weer begint, na de vakantie', zei haar moeder. 'Er zijn natuurlijk kinderen van jouw leeftijd bij je in de klas.'

Dus fietste Allison weer iedere dag in haar eentje door het dorp en voelde zich heel zielig.

Toen ontdekte ze de crossbaan. Ze vond hem op een dag toen ze over de zandweg aan de rand van het dorp fietste. Er stond hoog onkruid langs de weg en ze reed het begin van een paadje bijna voorbij.

Ze voelde zich net een ontdekkingsreiziger, toen ze het paadje volgde. Aan beide kanten vlogen insecten op uit het onkruid, terwijl ze ertussendoor fietste. Een paar veldmuisjes trippelden weg en een konijntje zocht beschutting, toen ze haar zagen.

Ze wilde juist omkeren en terugfietsen, toen ze een open plek zag die omgeven was met laag begroeide heuvels. Middenin die open plek was een ovale crossbaan. Hoewel het leek of hij nooit werd gebruikt, was de baan netjes en glad en klaar voor gebruik.

Mijn eigen crossbaan! Zo dacht Allison, terwijl ze een rondje maakte. Toen zag ze bandensporen voor zich in het zand – twee sporen, ongeveer even breed als de afdruken van haar eigen banden.

Toen ze de sporen volgde, merkte ze dat ze steeds op gelijke afstand van elkaar liepen. Als het ene spoor ietsje naar links boog, ging het andere mee, precies naast elkaar!

Het zijn dikke vrienden die samen fietsen, dacht Allison en ze voelde zich heel eenzaam. *Ze kennen elkaar zo goed, dat ze precies naast elkaar kunnen rijden. Ik wou dat ik zo'n vriendin had.*

En waarom ook niet?, zei ze tot zichzelf. Zelfs al waren de mysterieuze fietsers niet van haar leeftijd, al waren het jongens, dan hielden ze toch van fietsen en daar ging het om.

Dus zat ze hier te wachten. Al twee dagen zat ze achter de struiken op de heuvel, net uit het zicht,

en wachtte gespannen op de komst van de fietsers. Ze had alles al gepland. Als ze kwamen, zou zij met haar fiets naar beneden lopen en hun toevallig tegenkomen. En als alles dan goed ging, had ze twee nieuwe vrienden en zouden ze samen verder fietsen.

Dit was de derde dag. Plotseling hoorde ze het geritsel van wielen door het onkruid. Eindelijk kwamen ze! Allison hield haar adem in, want ze zag het meisje in de rolstoel van twee straten verder de baan oprijden.

Wat doet zij hier? dacht Allison ongeduldig. *Stel je voor dat de twee fietsers die mijn beste vrienden moeten worden nu niet komen, omdat zij hier is?*

Allison zag hoe het meisje in de rolstoel vaart maakte. Tegen de tijd dat ze halverwege de crossbaan was, vloog haar rolstoel gewoon door het woeste trekken van haar gespierde armen. Allison was diep onder de indruk. Haastig liep ze met haar fiets naar beneden om met het meisje te praten.

'Hallo! Ik heet Sandy', zei het meisje in de rolstoel tegen Allison. 'Mooie fiets heb je.'

'Hallo! Ik ben Allison', Toen zag ze een stopwatch op Sandy's rolstoel en flapte eruit: 'Hoe hard ging je?'

'Twee seconden sneller dan vorige week', antwoordde Sandy trots. 'Lach niet, ik train voor de Olympische Spelen. Ik weet zeker dat rolstoelraces tegen de tijd dat ik groot ben een officiële sport is.'

'Echt waar? Goed zo! Dan moet jij ook niet lachen; ik train voor de Tour de France.'

'Zullen we samen trainen?' Sandy ging weer van start en gebaarde Allison om haar te volgen.

Allison lachte en haastte zich om bij haar te komen. Toen ze bijna een rondje gedaan hadden, reed ze over een steen en greep Sandy's rolstoel vast om haar evenwicht te bewaren. Ze keek achterom en zag drie sporen in het zand, precies naast elkaar. □

FOTOGRAFEN: JANET THOMAS EN DEANNE WAIKER

VRIENDSCHAP SLUITEN

BRYNJÓLFUR VÍDIR ÓLAFSSON

UIT HAFNARFJÖRDUR (IJSLAND)

DeAnne Walker

Hij heeft twee voornamen en een achternaam, maar iedereen noemt Brynjólfur gewoon bij zijn bijnaam. 'Mijn echte naam is Brynjólfur Vídir Ólafsson, maar mijn vrienden en familie noemen mij Binni', zegt hij met een glimlach.

In IJsland, waar Binni woont, kent men elkaar bij de voornaam. IJslanders houden vast aan de Oudscandinavische traditie waarbij de achternaam als een eenvoudige vorm van genealogie dienst doet. In één familie heeft niet iedereen dezelfde achternaam, maar aan de achternaam van ieder familielid kun je zien wiens zoon of dochter hij of zij is. Zo zien we aan Binni's achternaam, Ólafsson, dat hij de zoon van Ólaf is. Maar zijn vader heet Ólafur Einarsson (hij is de zoon van Einar) en zijn moeder heet Björg Marteinsdóttir (zij is de dochter van Martein). Binni's broer heet Matthías Orri Ólafsson, maar zijn zus heet Unnur Erna Ólafsdóttir (zij is de dochter van Ólaf).

Dit lijkt misschien verwarrend, maar voor IJslanders is het handig om zo hun familiegeschiedenis bij te houden.

Binni is negen jaar en zoals de meesten van zijn leeftijd heeft hij veel goede vrienden. Hij heeft vriendjes in de buurt waar hij woont en andere vriendjes die hij

Boven: Vogel getekend door Binni.

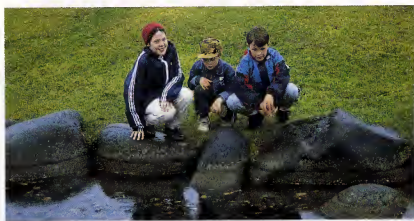
Links: Binni met zijn ouders, broer en zus bij de haven.

meestal alleen in de kerk ziet. Geen van zijn vriendjes die lid zijn van de kerk woont dichtbij hem, dus Binni verheugt zich altijd op de zondag, want dan rijdt hij met zijn ouders, broer en zus van Hafnarfjörður naar de kerk in Reykjavik. Daar zijn ook Jonathan en Einar. Samen leren ze het evangelie, bestuderen de Schriften en bespreken hoe ze later op zending zullen gaan.

Door de week speelt Binni na school veel met twee andere vriendjes die bij hem in de buurt wonen. Ze doen bijna alles samen – ze spelen met autootjes op de lava-gesteenten bij Binni in de achtertuin, ze spelen een soort verstoppertje dat 'krona' heet en ze spelen graag voetbal. 'Maar het liefst,' zegt Binni, 'speel ik hafnarbolti (honkbal)! Zomerdagen in IJsland zijn heel lang – in juni en juli wordt de lucht zelfs nooit donker. In deze maanden zijn volwassenen en kinderen zo veel mogelijk buiten en doen Binni en zijn vriendjes veel balspelen.

Maar in de wintermaanden is er heel weinig daglicht –

in december komt de zon om 11 uur 's morgens op en gaat aan het begin van de middag weer onder. Tijdens die lange winterdagen, als Binni niet buiten kan spelen, leest en tekent hij graag. Hij tekent vooral graag vogels en leest ook veel over vogels. Zijn favoriet is de zeezwaluw, een kleine vogel die familie is van de zeemeeuw. Omdat je de zeezwaluw in IJsland alleen 's zomers te zien krijgt, droomt Binni 's winters van de lange zomeravonden waarop hij met zijn vader trektochten maakt en vogels bekijkt. Binni's ouderlijk huis staat vlakbij de zee, slechts een paar straten van de mooie haven vandaan. Binni's ouders gaan daar vaak met hem en de anderen heen om naar de schepen te kijken en van het uitzicht te genieten.

De meeste mensen in IJsland behoren tot de staatskerk en Binni, Innur en Matthías zijn de enige leden van de kerk van Jezus Christus bij hun op school. Toen hij gedoopt zou worden, besloot Binni wat zendingswerk te doen. Hij zei tegen zijn ouders, dat hij één heel bijzonder persoon wilde uitnodigen – zijn lerares van school! Zijn vader en moeder vonden dat een goed idee, maar waarschuwden hem, dat zij misschien 'nee' zou zeggen. Maar op zijn doopdag was zij in de kerk! 'Na afloop bleef ze ook nog even wat drinken en stelde wat vragen over de kerk,' zei Binni. Hij vond het geweldig dat zij zijn uitnodiging had aangenomen en dat zijn eerste onderneming als zendeling succesrijk was geweest.

Soms zie je in IJsland een klein grijsbruin vlindertje. Vlinders zijn in IJsland zeldzaam en maar af en toe komt er eenje langs fladderen. Het is daar de gewoonte dat, als je zo'n vlindertje vangt, je een wens mag doen. Toen we Brynjólfur vroegen wat hij zou wensen, dacht hij even na en antwoordde: 'Ik zou wensen, dat mij geen vreselijke dingen overkomen, dat mijn leven een succes wordt en dat ik altijd een goed lid van de kerk zal zijn.' Zo te zien is hij al echt bezig om die wens in vervulling te laten gaan! □

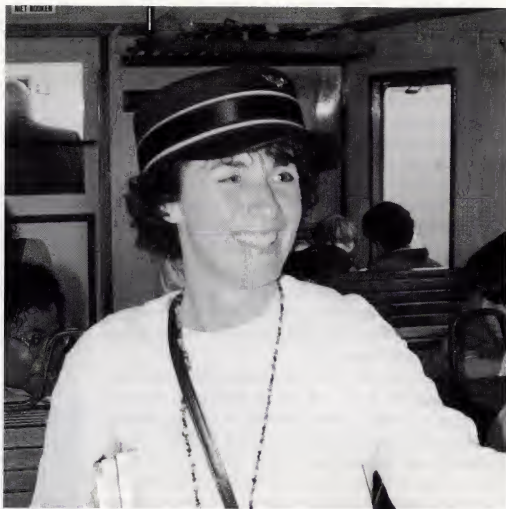
Op de omslag:

In IJsland duurt een zaterdag heel lang en een winterdag juist heel kort. De negenjarige Brynjólfur Ólafsson (rechts) is zijn broer, Matthías, wonen met hun ouders en hun zusje in IJsland. Maar of de dagen nu lang of kort zijn, er is altijd tijd voor het evangelie en de kerkactiviteiten. Zie 'Vriendschap sluiten', blz. 14. [Foto: Janet Thomas.]

'Waar blijft die trein? ...'

per in op relaties; Rita Sluyter behandelde de evangeliebeleving door middel van muziek; Resi de Meulder besprak de functie van tempels door de eeuwen heen; en Marleen van Laere legde tijdens de gezinsavondles uit hoezeer symbolen deel

'Dames en heren, we naderen station Medemblik.'

uitmaken van ons leven. Broeder J. Paul Jongkees, patriarch van de ring Den Haag, was de gast-spreker op de haardvuuravond. Hij behandelde het thema van deze conferentie: 'Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn

pad' (Psalm 119:105). De avond eindigde in een levendige discussie van zaken die sommige alleenstaanden bezighouden.

Naast al deze activiteiten was er ook nog voldoende vrije tijd om een gezonde interesse voor de menselijke

De stoomtrein van Hoorn naar Medemblik.

relatie aan de dag te leggen, eventueel afgewisseld met een spelletje Triviant of Rummikub.

Op vrijdagavond hadden we een bonte avond onder leiding van showmaster Hans Ouwéjan. Dankzij de grote deelname konden we genieten van verschillende sketches, muzikale uitvoeringen en zelfs een 'yoga-demonstratie'. Aansluitend werd er enthousiast gedanst op muziek uit de jaren zestig en zeventig. Al snel werd het duidelijk welke mensen de tijd van de flowerpower bewust hebben meegemaakt! Wat is het toch jammer dat te weinig mensen de weg naar de activiteiten voor alleenstaanden gevonden hebben. Ze missen veel! De sfeer, en de inspiratie van anderen die hun best doen om een goed, evenwichtig en actief leven te leiden conform het evangelie. Hopelijk zal het aantal deelnemers volgend jaar in Orvelte veel hoger zijn.

Onze dank gaat uit naar alle deelnemers, die door hun komst en inzet een grote bijdragen hebben geleverd aan deze opbouwende en onvergetelijke week. In het bijzonder danken we de leiding voor al het moois dat zij ons geschonken hebben. En *last but not least* zijn wij Trees van der Ven zeer erkentelijk voor de heerlijke maaltijden die zij ons heeft voorgeschoteld. Miengeen is naar huis gegaan met hernieuwde vermageringsplannen.

Het was echt een te gekke week die kan worden bijgeschreven in de annalen van goede herinneringen. Op naar Orvelte! «

'Waar is dit voor?'

Het Noord-Hollands landschap.

ZHV-weekend ring Antwerpen

Vera Marinus

Verzamelaarsplaats was het domein 'De Brink' te Herentals. Een prachtig domein gelegen temidden van hec-taren bossen.

Vrijdagavond 10 mei, omstreeks halfzeven arriveerden de eerste zusters al, anderen veel later. Waren ze de weg kwijtgeraakt of op eigen houtje de omgeving van Herentals gaan verkennen? Iedereen was echter op tijd om naar het welkomstwoord van zuster Baetens, de ZHV-presidente van de ring, te luisteren. Zij vertelde ons wat we zoal konden verwachten in dit weekend.

Nadat iedereen iets meer over zichzelf had verteld, werden we in groepjes verdeeld en kregen we een variacuz geserveerd waar we al gauw een uurtje zoet mee waren. U wilt het niet geloven, maar het waren onze Nederlandse zusters die de overwinning wegkaapten, dit ondanks de vele Vlaamse strikvrraag-

jes, proficiat! De troostprijs was Vlaamse koffiekoecken met kruidenthee, een versnapering waar geen nee tegen gezegd werd. Na nog wat nagepraat te hebben en verzuisterd te zijn, zochten sommigen hun bed op en begonnen anderen aan de nachtmarathon: filmkijken!

De volgende morgen bij het kriecken van de dag waren de eerste vroege vogels al aan een wandeling begonnen, anderen hielden het op relaxoefeningen, en de laatslapers kwamen om kwart over acht naar de ontbijtzaal, waar we genoten van een uitgebreid ontbijt. Daarna naar de klasjes waar verschillende onderwerpen op boeiende wijze aan bod kwamen, naar voren gebracht door uitstekend voorbereide leerkrachten.

Na de lunch en de middagpauze vertrokken we om twee uur terug op pad. Een groep koos voor een natuurwandeling (zie foto), een an-

dere groep maakte een wandeling door het historische Herentals, nog weer een andere groep maakte een fietstocht door de omgeving. De thuisblijvers zochten nogmaals de huisbioscoop op.

Terug ter plaatse werden de koffers gepakt en de kamers opgeruimd. Na nog genoten te hebben van een heerlijke spaghetti-maaltijd was het verzamelen geblazen. Een hartverwarmende getuigenisdienst zal ervoor zorgen dat we dit weekend niet vlug zullen vergeten. Veertig tevreden zusters namen op hartelijke en liefdevolle manier afscheid van elkaar en beloofden volgend jaar weer van de partij te zijn.

Onze oprechte dank gaat uit naar het voltallige ZHV-presidium van de ring en allen die zo geweldig hebben meegewerkt aan dit onge-looflijk toffe weekend. Het was veel te kort, veel te kort. «

Public relations zet zich in voor kinderen in Ecuador

Neeltje Ardon

Het begon allemaal kort nadat ik als pr-medewerker in Rotterdam 1 was aangesteld. Dat was nieuw voor mij en ik wist niet goed hoe ik mijn nieuwe roeping moest invullen. Iets anders was dat mijn man en ik sinds enkele jaren een Foster Parents-kindje in Ecuador hebben geadopteerd. Daarvoor maken we elke maand een bedragje over naar het Foster Parents Plan. Dat geld komt ten goede aan de gemeenschap waarin het kind woont. Het laat zich raden dat zo'n kind meestal onder armoedige omstandigheden verkeert. Nu waren er dus twee zaken waarvoor ik mij wilde inzetten en misschien was dat wel te combineren. Na veel telefoontjes en veel overleg hadden we een plan: met een geldinzameling hier in Nederland zouden de kinderen in Ecuador geholpen zijn en zou de kerk positief in het nieuws kunnen komen.

Het was niet zo eenvoudig als het lijkt, want niet iedereen loopt direct warm voor een dergelijk plan, maar in een aantal wijken en gemeenten zag men er wel iets in. Daar pakte men het plan enthousiast aan. Er werden op 15 juni een sponsorloop, een markt met tweedehands spullen, en een vossenjacht georganiseerd. Veel mensen hebben heel hard gewerkt om een zo'n goed mogelijk resultaat te behalen, want er komt nogal wat kijken bij een dergelijk plan. Maar het resultaat was er ook naar. Er is ruim 4300 gulden bij elkaar gebracht, dat door het Foster Parents Plan besteed gaat worden aan een bijscholingsproject voor leraren in het basisonderwijs. Die leraren werken vooral in arme gebieden en door het onderwijs daar te

verbeteren, hoopt men dat meer kinderen onderwijs zullen kunnen gaan volgen en zo de kans krijgen om hun positie in hun land structureel te verbeteren. Uit naam van al die kin-

deren wil ik iedereen danken die hieraan hun bijdragen hebben geleverd en medelen dat Foster Parents Plan al deze inspanningen zeer heeft gewaardeerd. «

Neeltje Ardon (links) met medewerkers van Foster Parents Plan.

De leukste jeugdconferentie aller tijden

Hans Noot

De leukste jeugdconferentie aller tijden is op 17 mei 1996 gehouden in het Kasteel Assemburg te Heemskerk. Het kon niet op: weer werden de jonge heiligen, als laatste onderdeel van hun seminariecurcus, verwend met een fantastisch spektakel in dat hele mooie slot As-

semburg, waar de vaderlandse geschiedenis als het ware van de muren afdruipt. Tweehonderd jongelui meldden zich op de slotbrug van het monumentale pand en schreven zich daar tegelijkertijd in voor de seminarielessen die de volgende dag gegeven zouden worden. Het was

»

een drukte van jewelste.

Eerst een fikse zeskamp, dan heerlijk eten, daarna werd er in spanning gewacht op een huid- en hartverwarmende haardvuuravond met president Neil L. Andersen van het gebieds-presidium. Hij raadde de jeugd aan de gevolgen te aanvaarden van de eeuwige wetten, die het evangelie leert: 'Als wij goeddoen,

worden wij gezegend — als wij het evangelie niet gehoorzamen, dan moeten wij de lessen zelf leren door de gevolgen die wij over ons heen laten komen', zei hij. De volgende morgen bemerkten wij dat zijn woorden een uitstekende inleiding waren op de thema's van die dag. Laat in de avond konden wij afkoelen met een wandeling in de koude —

gure, jawel, natte meilucht. De droge zon van die middag had onze zeskamp op wonderbaarlijke wijze gered.

Op vrijdag kon men kiezen uit maar liefst tien verschillende lessen, gegeven door leerkrachten die tot de beste in de kerk in Vlaanderen en Nederland gerekend kunnen worden. De onderwerpen sloten aan bij

de gehele teneur van de jeugdconferentie — 'Leer wijsheid in uw jeugd' (Alma 37:35). 's Middags verzorgde de ring Antwerpen het spel des levens. Bij dit spel kon men zich, afhankelijk van de gekozen activiteit, tijdelijk in celestiale, terrestriale of telestiale sferen begeven. Die avond kon men het luie zweet kwijtraken bij een leuk bal in 'de Ridderzaal'. «

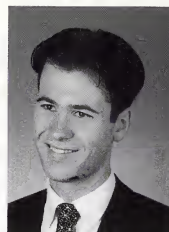
De jongeren op bijgaande foto, afkomstig uit Groningen, Assen, Leeuwarden en Apeldoorn, hebben op 31 mei en 1 juni meegedaan aan een leesmarathon. Zij hebben in 24 uur het Boek van Mormon uitgelezen. Deze krachttoer vond thuis bij familie Gout plaats.

Nieuwe zendingen

Naam: Sergei Oudman
Unit: Leeuwarden
Zendingsgebied: Athene
Aanvang zending: 25 juni 1996
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Daniel Aukema
Unit: Heerenveen
Zendingsgebied: Salt Lake City
Aanvang zending: 24 juli 1996
Opleidingsinstituut: Provo

Engeland / Wales

**Ché Pattiasina/
Geoffrey Uyleman**

*England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland*

Barry ten Have

*England Manchester Mission,
Trafalgar House, 110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire, WA14 1NU,
Engeland*

Bulgarije

Joseph en Else Dezalre
*Sofia Bulgaria Mission,
Boul. Tsar Boris III 94,
1612 Sofia, Bulgarije*

Schotland

Miriam Eekelschot
*Scotland Edinburgh Mission,
'Boroughfield', 32 Colinton Rd.,
Edinburgh, EH10 5DG, Schotland*

Duitsland

Celine Rol

Talstrasse 64, D-61381 Friedrichsdorf

Cornelis en Rineke de Bruijn

Taunusstrasse 17, D-61381 Friedrichsdorf

Jan en Willy de Bruijn

Talstrasse 10, D-61381 Friedrichsdorf

Griekenland

Anna Knight/Sergei Oudman/

Timothy Stekkinger/

Richard van der Put

Zendingsgebied Athene,

Papadiamanti Straat 4,

Paleo Psychiko 15452,

Athene, Griekenland

West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië,

26-28 Murray Street # 5

Woodbrook, Port of Spain,

Trinidad, West-Indië

Andy Ruiter

Albergastraat 10,

Paramaribo, Suriname

Canada

Spencer Hulleman

Canada Calgary Mission,

6940 Fisher Rd. S.E., #122,

Calgary, Alberta T2H 0W3,

Canada

Kurt Okhuijzen

Canada Toronto West Mission

338 Queen Street East, Suite 214

Brampton, Ontario

Canada

Jeff Wursten

Canada Montreal Mission

1320 Blvd. Graham, Suite 310

Ville Mont-Royal, Quebec H3P 3C8

Canada

Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, zendings-
gebied, uit welke wijk of gemeen-
te je komt, wanneer je zending
begint, naar welk opleidingsin-
stituut je gaat - en vooral: een
goede pasfoto!*

*Ons adres staat helemaal voorin
De Ster.*

Nederland

Antony den Dulk/Inge Pardaen/

Marjon Blomsma/

Anne en Elly Hulleman

Zendingsgebied Amsterdam,

Noordse Bosje 16,

NL-1211 BG Hilversum

ERFGENAMEN WEGENS HET VERBOND

'Gezegend zijt gij, omdat gij Mijn eeuwig verbond hebt ontvangen, namelijk de volheid van Mijn evangelie' (Leer en Verbonden 66:2).

Bonnie D. Parkin, tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen, heeft gezegd dat onze hemelse Vader ieder van ons zegent. Zij weet dat omdat 'onze hemelse Vader zijn hand uit de hemelen heeft uitgestrekt om mij (...) vast te houden en te helpen. (...) Omdat ik beloften gedaan en verbonden gesloten heb, en me eraan gehouden heb, is mijn leven veranderd' (*De Ster*, juli 1995, blz. 71).

Een verbond is een tweezijdige belofte tussen God en ons. Hij geeft de aanzet tot het verbond, stelt de voorwaarden vast, belooft ons te zegenen (zie LV 82:10; 98:3; 130:20–21), en brengt het verbond dan tot stand door middel van zijn aangewezen priesterschap. Wij beloven het verbond na te komen. Als we dat doen, komen de zegeningen die we ontvangen – en de moeite die we doen – niet alleen het werk van de Heer ten goede, maar zullen we meer op onze hemelse Vader gaan lijken.

ERFGENAMEN VAN GOD WORDEN

Door verbonden te sluiten, wat meestal in de vorm van een verordening gebeurt, gaan we een heilige relatie met de Godheid aan. Als we bijvoorbeeld worden gedoopt en de gave van de Heilige Geest ontvangen, worden we als 'de kinderen van Christus'

beschouwd (zie Mozes 6:64–68; Mosiah 5:7). Op die wijze worden we 'erfgenen van God, en mede'erfgenen van Christus' (Romeinen 8:17). Het avondmaal herinnert ons aan dit verbond, nodigt ons uit om Jezus indachtig te zijn, en houdt voor ons de belofte in dat de Heilige Geest bij ons zal zijn als we dat doen. De tempelverordeningen stellen ons in staat nog meer verbonden te sluiten die ons geestelijk volwassen maken en ons op de verhoging in het celestiale koninkrijk voorbereiden.

'VERHEUG U, EN HOUD VAST AAN DE VERBONDEN'

Als we verbonden met God hebben gesloten, worden we boodschappers van het evangelie voor alle kinderen van onze hemelse Vader. We doen dat op vele manieren. De voornaamste zijn wel zendingswerk en familiegeschiedenis, en ons streven naar vervolmaking van onszelf en ons gezin met behulp van de middelen die de Heer heeft gegeven. Onze grote roeping is tot

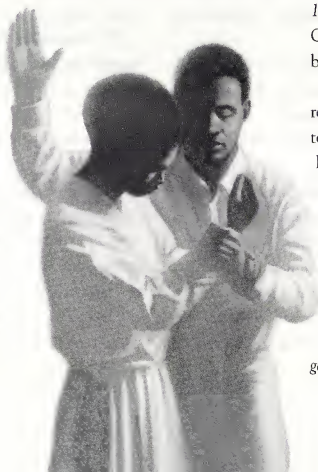
Christus te komen en ook anderen daarbij te helpen. Vaak doen we dat gewoon door te zijn waar we moeten zijn, en te doen waartoe we ons verbonden hebben.

Rosemary Curtis Neider weet nog hoe ze een keer aan het eind van een drukke maand haar huisbezoek nog niet had gedaan. Ze kwam in de verleiding het met een paar telefoontjes af te doen, maar kreeg het gevoel de bezoeken toch maar af te leggen. Bij een minderactieve zuster thuis voelde zuster Neider zich gedrongen haar voor te lezen over het bezoek van de Heiland aan de Nephieten. 'Ze hield haar aandacht er langer bij dan ik had verwacht', zei zuster Neider, 'en ze zei steeds: "Doe even een papiertje tussen die bladzijden, dan kan ik ze straks terugvinden. O, doe daar ook maar eenetje."

'Wat kan ik zeggen? Ik voelde de Geest sterk bij haar thuis, en mijn ingewikkelde, drukke schema deed er niet meer toe. Ik voelde me nog dagen naderhand dankbaar en sterker' (*To Rejoice As Women: Talks from the 1994 Women's Conference*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1995, blz. 67–68).

Als verbondsvrouw hebben we alle reden om ons te verheugen en ons vast te houden aan de verbonden die we hebben gesloten. Want als we onze verbonden naleven, is ons 'een kroon van gerechtigheid' beloofd (zie LV 25:13–16).

- *Waarom is het belangrijk om verbonden te sluiten en na te leven?*
- *Kunt u enkele verbonden noemen die u veel vreugde hebben gebracht?* □

KLAAR OM LES TE GEVEN

Bent u ook zo iemand die z'n lessen altijd op het laatste moment voorbereidt? Zo ja, dan voelt u zich waarschijnlijk door de tijd in het nauw gedreven. Zou u het liever anders zien? Hieronder vindt u een paar ideeën.

Ray L. Larsen

Veel mensen hebben ervaren hoe fijn het is om het evangelie te onderwijzen, maar het lesgeven heeft daarnaast nog een heel andere vreugde te bieden: de vreugde van het voorbereiden. Vaak zien we de voorbereiding op een les als een last en stellen we die tot het laatste moment uit. Net als haastig bidden is op het laatste moment voorbereiden vaak oppervlakkig en niet bijster effectief.

Vroeger deed ik mijn voorbereiding ook zo. Maar ik heb ook ondervonden hoe ongelooflijk stimulerend de voorbereiding van een les kan zijn. Het kan een tijd zijn van doorvoeld gebed en diepgaande gedachten. Ik heb gemerkt dat het fijne momenten van aanbidding, zelfonderzoek, inzicht en inspiratie zijn.

Natuurlijk gebeurt er maar erg weinig per ongeluk. Effectieve, prettige voorbereiding is het resultaat van een doordachte planning en een structurele aanpak.

Dit is mijn eigen traject naar effectieve voorbereiding van een les:

1. Neem de les minstens een week van tevoren door. Kijk naar de kopjes, belangrijke teksten en de hoofdpunten. Als ik eenmaal de grote lijnen en de teksten in m'n hoofd heb, kan ik ze gedurende de week in m'n eigen leven toepassen. In de loop van de week schrijf ik ideeën op die me te binnen schieten. Tegen de tijd dat ik ga zitten om de voorbereiding af te ronden, heb ik een paar eigen gedachten en gevoelens over het lesmateriaal.

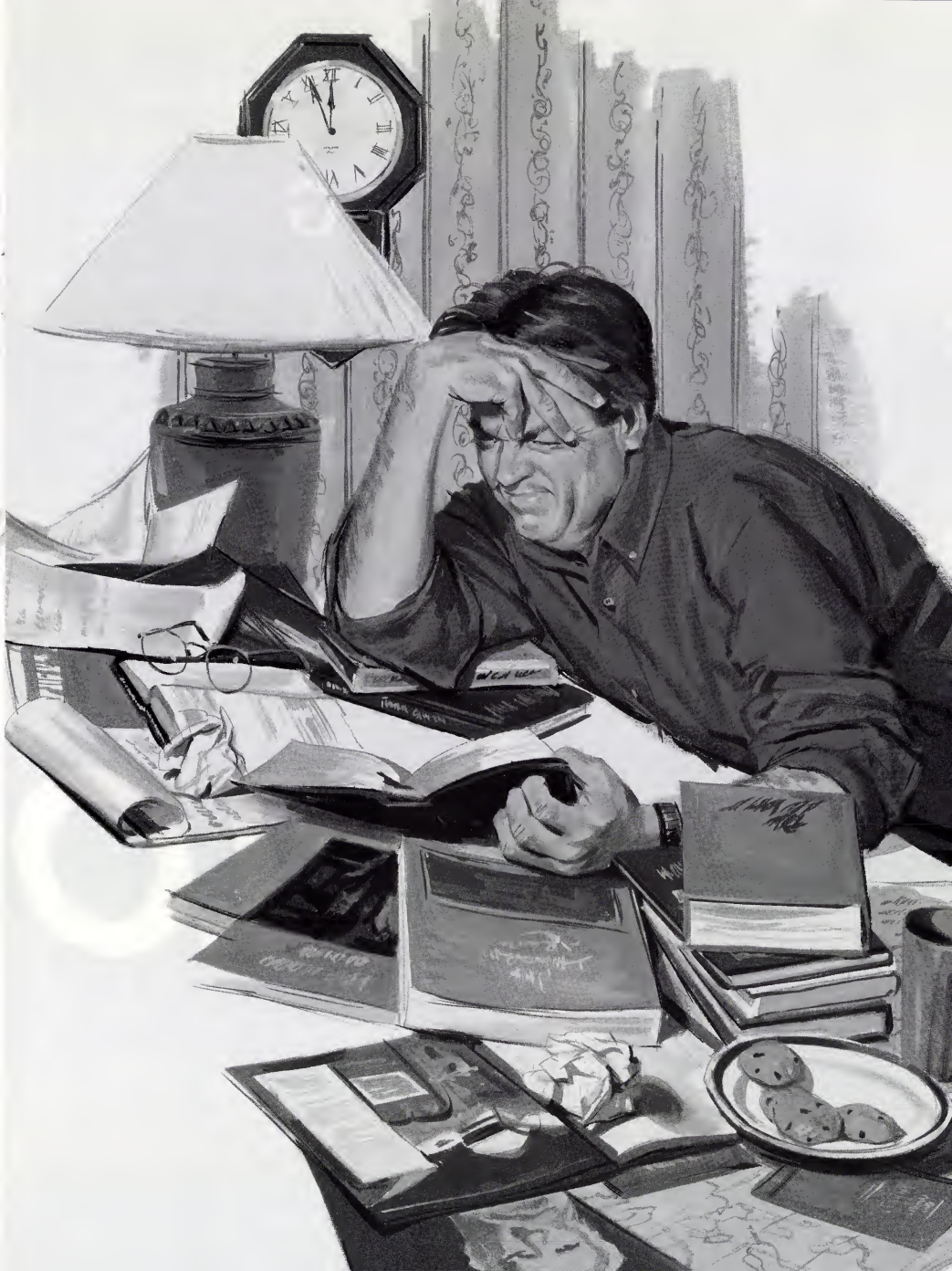
2. Kies een vaste plaats om te studeren en voor te bereiden. Ik bereid mijn lessen aan de keukentafel voor. Ik zit elke week op dezelfde plaats, die ik associeer met vele fijne, geestelijke momenten. Die herinneringen brengen me in de juiste geest voor mijn studie. Het is belangrijk om alleen te zijn. Zelf heb ik een voorkeur voor ochtendstudie, maar waar het om gaat is dat u de tijd hebt om na te denken zonder dat u onderbroken of gestoord wordt.

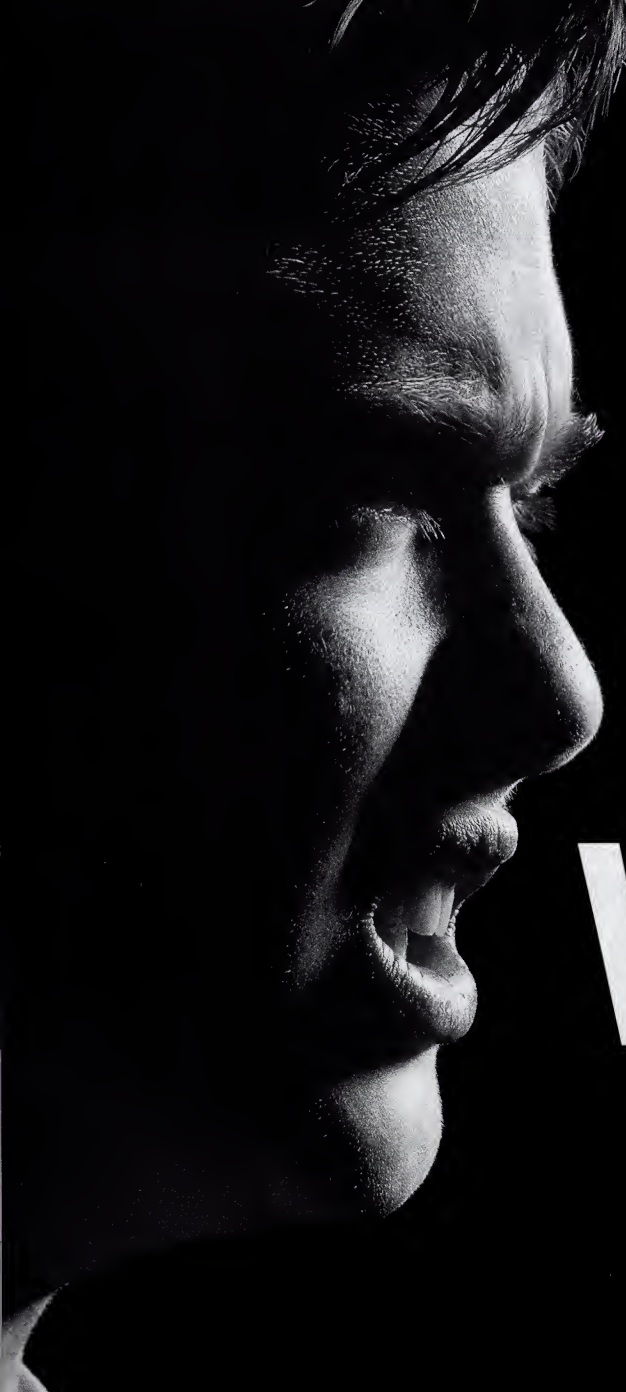
3. Leg de boeken en andere hulpmiddelen die u nodig hebt, binnen handbereik. De Schriften en het lesboek vormen natuurlijk de hoofdingrediënten, maar daarnaast kan er uit de tijdschriften van de kerk en andere boeken inspiratie worden geput. Als ik alle benodigdheden bij de hand heb, kan ik me op de les richten en de sfeer van dat moment op me in laten werken.

4. Neem bij uw voorbereiding de tijd om te overpeinen en te bidden. Het is vaak op die momenten dat ik nieuwe inzichten opdoe. Naarmate ik me meer in het lesmateriaal verdiep, komt de les me steeds duidelijker voor ogen te staan.

5. Organiseer uw ideeën en bepaal in welke vorm u de les gaat geven. Bij het volgen van deze stappen heb ik vaak veel meer geleerd dan ik kon overbrengen. De afsluiting van mijn voorbereiding is dan ook het rangschikken van wat ik heb voorbereid en het maken van een schema, zodat ik de belangrijkste punten niet vergeet.

Wat voor lessen we ook gevraagd worden te geven, we moeten ze alle voorbereiden. Met een effectieve voorbereiding zijn we beter in staat om te 'prediken door de Geest, namelijk de Trooster, Die werd uitgezonden om de waarheid te onderwijzen', waardoor zowel de leerkracht als de klas 'elkander (...) begrijpen (...) en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen' (Leer en Verbonden 50:14, 22). □

Ouderling Robert K. Dellenbach
van de Zeventig

FOTOGRAAF: WEIDEN ANDERSEN

Geselecteerd worden voor het basketbalteam van de school was waarschijnlijk de grootste sportprestatie van m'n leven. Alleen al deel uitmaken van dat team en met de andere teamleden trainen was geweldig.

Ik weet nog wat er op een dag op de training gebeurde. Een van de teamleden miste een bal. Een paar minuten later maakte hij weer een fout. Dit keer vloekte hij, en de trainer hoorde het.

Nu moet je weten dat onze trainer, meneer Fishburn, de voortreffelijkste man was die ik ooit heb ontmoet. Hij was intelligent, en hij wist veel van basketbal en jongens. Na afloop riep hij ons bij elkaar om over de training te praten. En hij zei wat over grove taal. 'Een goede sportman hoeft nooit te vloeken', zei hij. 'Vloeken haalt hem omlaag, maakt

VLO

hem zwak. Mannen van formaat hebben geen smerige taal nodig – ze worden er alleen maar heel klein door in de ogen van anderen.’

Hoewel mijn basketbalcarrière maar kort was, zijn de woorden van mijn trainer me altijd bijgebleven. ‘Mannen [en vrouwen] van formaat hebben geen smerige taal nodig.’

Onlangs hoorde ik het volgende nieuws op de radio: ‘Geleerden hebben vandaag bekendgemaakt dat ze een nieuwe manier hebben ontwikkeld om in de menselijke hersenen te kijken.’ Het verhaal ging over de nieuwe high-tech-machines die werden gebruikt om ziekten vast te stellen.

Maar het volgende is ook nieuws voor de geleerden. Elke keer dat iemand z’n mond opendoet, laat hij zien wat er in z’n hersens omgaat. Het is zelfs zo dat deze low-tech-

methode zo nauwkeurig is dat je er nóg dieper mee in de hersenen kunt kijken. Je krijgt een beetje zicht op hoe de geest van die persoon is. Het is waar: de woorden die je gebruikt zijn als een blauwdruk van wie je diep van binnen bent.

Als je even met iemand gepraat hebt, ga je je dan geen mening vormen die misschien wel jaren zo blijft? Hetzelfde gebeurt als anderen naar jou luisteren. Zij vormen zich een mening over jou waarvan de invloed zich nog jaren naderhand doet gelden. Als wat ze horen verheffend is, denken ze positief over jou en wat je vertegenwoordigt. Maar als wat ze horen godslasterlijk of vernederend is...

Ik ken een man die Tom heette en die beloofd had om op zaterdag zijn zoon Michael en een paar jongens van het voetbalteam naar hun

wedstrijd te rijden. De jongens waren luidruchtig, en Tom raakte geïrriteerd toen hij het voetbalveld waar hij nog nooit eerder geweest was, niet kon vinden. Tom, die zich niet op het autorijden concentreerde, botste tegen een andere auto. Het was maar een klein deukje, maar Tom uitte zijn frustratie in een vloek.

Later die middag vroeg de jonge Michael zijn moeder of zijn vader lid van de kerk was. Michael was geleerd dat goede mormonen niet vloeken. Zijn moeder was verbaasd en vroeg: ‘Natuurlijk is je vader lid van de kerk.’

‘Nou, papa is dan misschien wel mormoon, maar ik weet zeker dat hij geen scout is!’ antwoordde Michael.

Zou iemand die naar jou luistert ooit kunnen denken: ‘Nou, hij is

EKEN

Met een en dezelfde
mond bidden we, getuigen
we of zegenen we het
avondmaal. Zorg ervoor
dat je mond rein blijft.

De woorden die je gebruikt en de manier waarop je praat zijn als een blauwdruk van wie je diep van binnen bent.

misschien wel mormoon, maar hij is zeker geen christen'?

Vloeken doet geen goed, alleen maar kwaad. En omdat veel mensen gevloek aanstootgevend en vernederend vinden, toon je weinig fijngevoeligheid als je zo praat. Mensen kunnen misschien wel tegen gevloek, maar ze zijn zelden onder de indruk, en ze hebben meestal minder respect voor de gebruiker van dergelijke taal.

Naast vloeken zijn er nog andere soorten woorden die net zo schadelijk zijn – of misschien nog wel erger. Het zijn de woorden waarmee mensen worden gekleineerd vanwege hun ras, of een lichamelijke handicap, of misschien gewoon omdat ze niet in de groep passen. Als we zulke woorden gebruiken, beledigen we zeer zeker onze Heiland, die van iedereen houdt ongeacht hun ras, lichamen of maatschappelijke status.

Natuurlijk is de meest aanstootgevendende taal die waarin de Godheid wordt gelasterd. IJdel gebruik van de namen van onze Vader in de hemel en onze Heiland is een bijzonder grote zonde (zie Exodus 20:7). Het staat vast dat de Heer aanstoot neemt als we zijn naam door het slijk halen.

Ons wordt juist voorgelaten God te prijzen en tot Hem te bidden. Gebed is de prachtigste vorm van communicatie. Het is het exacte tegenovergestelde van vloeken en toont je diepste ik. In gebed richten wij het verlangen dat in onze ziel leeft, tot God.

Kun je je voorstellen welke woorden Jezus tot de Vader sprak toen Hij na zijn opstanding bij de Nephieten was?

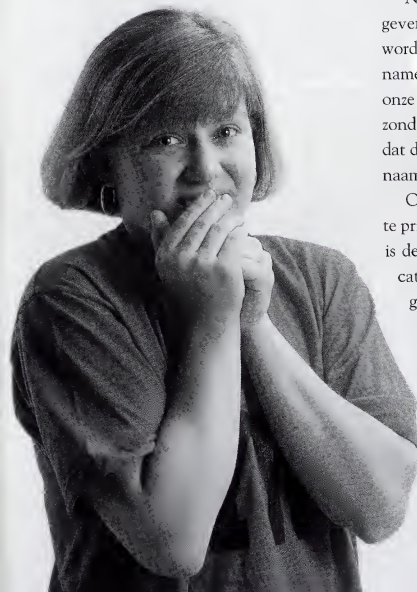
Zou er enige taal mooier zijn dan een gebed van de Heiland tot de Vader? 'En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken' (3 Nephi 17:17).

En zo hebben we beide uiteinden van het spectrum van onze verbale uitingen gezien. Het laagste uiteinde is als we vloeken en de naam van de Heer ijdel gebruiken; het hoogste uiteinde is als we oprecht tot onze Vader in de hemel bidden.

In een brief aan de kerk in 1887 heeft het Eerste Presidium verklaard: 'De gewoonte waartoe sommige jongeren vervallen, namelijk het gebruik van vulgaire en godslasterlijke taal, is er een die onze aandacht verdient (...) Een dergelijke gewoonte is niet alleen aanstootgevend voor alle beschaafde mensen, maar is in de ogen van God een ernstige zonde en mag onder de kinderen van de heiligen der laatste dagen niet voorkomen.'

De zendelingen wordt geleerd dat ze maar één keer de kans hebben om een eerste indruk te maken. Wat ze spreken en hoe ze het spreken, zegt het potentiële kerklid veel over hen, over hun familie en de kerk. Hetzelfde geldt voor ons allemaal. Taal is de manier waarop we elkaar duidelijk maken wat we voor hen voelen en hoe we over onszelf denken.

Onze woorden beschrijven op heel veel manieren wat we denken en wie we werkelijk zijn. Laten we als leden van de kerk van de Heer altijd beseffen dat de Heer en anderen luisteren. □

DE PAPA-TEST

Carolee H. Smith

Niet lang geleden was ik in de tuin onkruid aan het wieden en hoorde ik hoe m'n zesjarig zoontje een scheldwoord gebruikte dat hij op het schoolplein had gehoord. Meestal dreigde, bestrafte en preekte ik als ik m'n kinderen zoiets hoorde zeggen, maar die dag had ik een ander idee.

Ik riep m'n zoontje bij me om erover te praten. Ik vroeg hem of hij papa ooit zulke woorden had horen zeggen. Hij schudde nee. Ik zei m'n zoon dat veel mensen onbehoorlijke taal gebruiken, maar dat papa zijn gezin het voorbeeld geeft door zulke woorden nooit te gebruiken. Zelfs op z'n werk, waar je die taal vaak hoort, hebben de meeste mensen gemerkt dat papa niet van smerige taal houdt; als hij in de buurt is, gebruiken de mensen alleen maar nette woorden.

Mijn jonge zoon en ik bedachten samen een nieuwe gezinstactiek. We noemden het de 'papa-test'. Als we niet zeker weten of een bepaald woord wel kan, vragen we ons af of papa dat woord zou gebruiken, en daar houden wij ons aan.

Sinds die dag in de tuin hebben we de papa-test bij ons thuis vaak gebruikt. Het gebeurt nou nog maar zelden dat er een verkeerd woord tussendoor glipt. Wat ben ik dankbaar voor een man die normen voor een papa-test stelt! □

DE VIJAND IN DE GOOT

John Bytheway

Ik deed nooit mee aan knokpartijen op school. Gelukkig maar. Ik ben niet zo groot, en ik heb het niet zo op schrammen en blauwe plekken.

Maar op een keer, van school op weg naar huis, raakte ik in een gevecht verzeild dat een paar weken duurde. Mijn tegenstander was maar 28 centimeter groot, maar het was een van de zwaarste gevechten die ik ooit heb geleverd. Dit was een gevecht met een tijdschrift.

Je kon onze middelbare school vanaf onze veranda zien, dus elke dag liep ik de weg naar school en terug. Op een middag stapte ik over de dunne grasstrook tussen de weg en de stoep langs de school, toen ik een open tijdschrift bij de stoeprand zag liggen. Ik kon eerst niet zien wat 't was; toen zag ik dat het pornografie was. Snel keek ik de andere kant op en ik liep verder naar huis.

Zo begon die strijd. Elke dag op weg naar en van school werd ik geconfronteerd met de verleiding die daar in de goot lag.

Nu ik eraan terugdenk, vraag ik me af waarom ik het tijdschrift niet gewoon heb opgepakt en weggegooid. Maar ik wilde het niet eens aanraken. Stel dat iemand me ermee zag? Of dat m'n vader het in de vuilnisbak vond? Of dat ik het oprapte en meer zag dan ik wilde?

Maar elke dag verzon ik een paar sterke smoesjes: 'Mischien is het wel goed om te weten wat erin staat, dan weet je wat er vandaag de dag in de wereld te koop is', of 'Je wilt toch geen wereldvreemd watje worden? En wat kan het voor kwaad? Straks bekeer je je gewoon. Wie komt er nou achter?'

Op een dag merkte onze seminariëleerkracht op dat Jezus al zijn verleidingen met een tekst uit de Schriften weerstond. Dat leek me een goed idee.

Toen ik door de Schriften bladerde, vond ik een tekst over de strijd tegen verleiding: 'Maar dat gij u zoudt verneederen voor de Here en Zijn heilige naam aanroepen en voortdurend waken en bidden, opdat gij niet moogt worden verzocht boven hetgeen gij kunt verdragen' (Alma 13:28).

Ik vond ook een goed vers in het Nieuwe Testament: 'Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt' (1 Korintiërs 10:13).

Dat was een formule waar ik wat mee kon: mezelf nederig maken, voortdurend waken en bidden, en erop vertrouwen dat God me zou helpen een manier te vinden om aan de verleiding te ontkomen. Ik stak sindsdien de straat op een andere plaats over, en deze twee verzen hielpen me zolang het tijdschrift nog in de goot lag.

Toen ik op een middag de straat overstak, merkte ik dat het tijdschrift weg was. Ik kon aan de goot zien dat er pas een straatveger voorbij was gekomen. Een straatveger – hoe passend, dacht ik.

God had inderdaad voor mij voor een uitkomst gezorgd, en samen hebben we de strijd gewonnen. Nieuwsgierigheid, smoesjes en luiheid zijn geen partij voor moed, zelfbeheersing en een sterke wil.

Om een fysieke strijd te winnen heb je kracht, spieren en techniek nodig; maar geen enkel gevecht is zo zwaar en geen enkele overwinning smaakt zo zoet als in de strijd tegen de verleiding. Nee, ik ben op school niet in een knokpartij verzeild geraakt; maar met wat hulp uit de Schriften heb ik van een 28 centimeter groot tijdschrift gewonnen. □

ILLUSTRATOR: ROGER MOTZKUS

BOOM DES LEVENS

DE DROOM VAN LEHI: EEN GEDEELD VISIOEN

Ziet, ik heb een droom gehad, of met andere woorden, ik heb een visioen gezien.'

Met deze woorden begint de profeet Lehi uit het Boek van Mormon te spreken over een visioen dat getuigt van Gods liefde voor zijn kinderen en van zijn verlangen dat ze in zijn tegenwoordigheid terugkeren. In het visioen wordt Gods liefde gesymboliseerd door een 'boom, waarvan de vrucht heerlijk was om iemand gelukkig te maken'. Lehi's vrouw Saria en hun twee zonen, Sam en Nephi, geven gehoor aan zijn uitnodiging naar hem toe te komen bij de boom. Maar tot zijn smart wilden zijn opstandige zoons, Laman en Lemuël, 'niet tot mij komen en van de vrucht nemen'.

Lehi ziet dat hoewel 'een ontelbare schare mensen' het pad des levens naar de boom toe betreedt, velen verloren gaan. Zij die een symbolische ijzeren roede willen vasthouden, komen uiteindelijk bij de boom en proeven de vrucht. Maar zelfs na het proeven van de vrucht, waarvan Lehi zei dat die 'mijn ziel met zeer grote vreugde vulde', raakten sommigen 'op verboden paden'. Velen zijn niet bestand tegen het gejoel van de spottende menigen

vanuit 'een groot en ruim gebouw' (1 Nephi 8:2-35).

Lehi's zoon Nephi zag hetzelfde visioen en ontving ook de uitleg van de symboliek ervan (zie 1 Nephi 11-14; 15:21-36). Met beelden uit Lehi's visioen, zoals die door Nephi zijn uitgelegd, hebben HLD-kunstenaars

Links: Kurt Sjökvist, *Mockfjärd* (Zweden): Lehi's droom, 1995; *geverfd houtsnijwerk* (157 x 101 x 101 cm). *Lehi's verwijzing naar een 'groot en uitgestrekt veld, dat aan een wereld deed denken', wordt weergegeven als een bol waarop de allegorie wordt uitgebeeld.* **Linksonder:** Kazuto Uota,

over de hele wereld verschillende kunstvormen gebruikt om uiting te geven aan hun getuigenis. De volgende pagina's bevatten enkele voorstellingen, die ons aansporen dat wij 'acht zouden slaan op Gods woord en zouden gedenken, Zijn geboden altijd in alles te onderhouden' (1 Nephi 15:25).

Osaka (Japan): *Boom des levens*, 1990; *geverfd pleisterwerk op hout* (139 x 138 cm). **Rechtsonder:** Lowell Fitt, *San Ramon* (Californië): *Liahona*, 1990; *metaal en glas* (16 x 11 x 11 cm). *De boom des levens staat bovenop de uitbeelding van de Liahona, die Lehi door de wildernis leidde.*

DE GEGEVENS VOOR DIT ARTIKEL ZIJN TER BESCHIKING GESTELD DOOR MARK STAKER, MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

Boven: Juan M. Scobedo, Caliente (Nevada): Joseph Smith en de boom des levens, 1987; olieverf op hout (127 x 76 cm). De profet Joseph Smith loopt in dit volkskunstschilderij van de boom des levens voorop. **Onder:** Harrison Begay Jr., Navajo-indiaan uit Espanola (New Mexico): IJzeren roede en boom des levens, 1994; gebakken klei (23 x 18 x 18 cm). **Rechts:** David Hyrum Smith: Lehi's droom, ong. 1875; olieverf op canvas (61 x 45 cm). De schilder is enkele maanden na de marteldood van zijn vader en de profet Joseph Smith in 1844 geboren. In dit schilderij wordt Lehi vergezeld door 'de Geest des Heren' (zie 1 Nephi 8:5-6; 11:11).

DE STER
36

ALGEDRUKT MET TOESTEMMING VAN DE GEHOORGANISEERDE KERK VAN JEZUS CHRISTUS, WIN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. ARCHIEF, INDEPENDENCE (MISSOURI), FOTOGRAFIE, P. T. CLARK

Rechts: Dar Churcher, Victoria (British Columbia): Lehi's droom, 1984; bijenwas op rijstepapier (71 x 61 cm). De kunstenaar beeldt uit dat sommigen die op weg gaan naar de vruchtbare boom des levens in de verleiding komen om naar de dorre bomen, rechts, te gaan.

Links: Wang, Xiu, Chang-hua, Taiwan:

De boom des levens, 1995; temperaverf op zijde (170 x 68 cm). Deze 'bergstroom'-schilderstijl beeldt uit hoe fijn het is om ons gezin over het evangelie te vertellen. De inscriptie is een citaat uit 1 Nephi 8:12.

Onder: Robert Yellowhair, Snowflake (Arizona): Lehi's visioen van de boom des levens, 1992; olieverf op canvas (121 x 76 cm). De schilder gebruikt traditionele symbolen om uiting te geven aan zijn geloof dat de indianen afstammelingen zijn van Lehi.

Rechts: Taichi Aoba, Sai jo-Shia, Ehime-ken (Japan): Leer de Schriften kennen, 1993; gebakken klei (35 x 26 x 10 cm). Lehi's visioen van de boom des levens wordt omringd door andere bekende verhalen uit het Boek van Mormon.

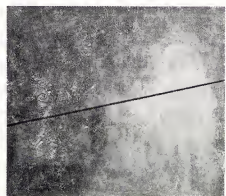

Jeronimo Lozano Lozano, Salt Lake City (Utah): De boom des levens, 1995; geverfd pleisterwerk op hout. Met de onderdelen van een traditionele Peruaanse retablo beeldt de kunstenaar het verloop van de droom van Lehi uit.

JOSEPH, ZON

Rechts: Franz Johansen, Provo (Utah): De roede en de sluiert, 1975; gegoten brons (252 x 213 x 16 cm). De hand van de gekruisigde Heiland reikt door de sluiert tussen de sterfelijkheid en de onsterfelijkheid en verlengt daarmee de ijzere roede. De jongen probeert de roede vast te pakken.

Onder: Abu Hassan Conteh, Freetown (Sierra Leone): Boom des levens, 1994; applicatie, textiel op textiel (152 x 99 cm). Vee, een traditioneel Afrikaans ruilmiddel dat gebruikt wordt om heilige overeenkomsten te bezegelen, vertegenwoordigt hier het verbond dat de witharige Lehi met de Heer sluit. Zijn gezin, rechtsboven, is op weg naar de boom, maar Laman en Lemuel en twee zittende figuren zijn alleen geïnteresseerd in wereldse dingen.

Boven: Johan Helge Benthin, Hochstadt (Duitsland): De ijzere roede, 1989; olieverf op canvas (78 x 71 cm). De schilder richt zich op één enkel element uit de droom van Lehi, namelijk de ijzere roede, die naar de oplichtende figuur leidt die de Heiland voorstelt. □

JOSEPH, ZOON

J. Todd Martin und Lisa A. Johnson

Ben je ooit een tekst in de Schriften tegengekomen die zo van de bladzij af je tegemoet sprong? Een tekst met advies of aanmoediging, precies voor jouw omstandigheden? Een die speciaal voor jou geschreven lijkt te zijn?

De familie Szamosfalvi uit Miskolc (Hongarije) vond eens zo'n vers. Joseph Szamosfalvi en zijn vader, die ook Joseph heet, glimlachen altijd als ze 2 Nephi

3:15 lezen waarin Joseph in Egypte over de herstelling van het evangelie in de laatste dagen profeteert:

'En zijn naam zal naar de mijne worden genoemd, en deze zal als die van zijn vader zijn. En hij zal zijn als ik, want wat de Heer door zijn hand tot stand zal brengen, door des Heren macht, zal mijn volk redding brengen.'

De familie Szamosfalvi weet dat deze tekst op Joseph Smith jr. en zijn vader slaat, en deze Hongaren zijn veel te bescheiden om die op zichzelf toe te passen. Maar toch zijn de namen gelijk, en de kracht van de Heer is bij hen geweest in hun pogingen mensen tot het evangelie te brengen.

Enkele mensen die door Joseph, 15, en zijn 19-jarige zus Alexandra tot het evangelie zijn gebracht, zijn hun vader en moeder.

Of waren het de ouders die de kinderen tot het evangelie hebben gebracht? Zij waren de eersten die de zendingen ontmoetten in het stadscentrum en ze bij hen thuis voor de lunch uitnodigden. De familie Szamosfalvi was grootgebracht onder een regime dat het christendom, of welke andere godsdienst dan ook, tegenwerkte. Ze wisten niets van het evangelie. Toch waren ze wel geïnteresseerd.

'De boodschap van de zendingen klom me als waarheid in de oren', zegt Joseph. 'Ik wilde echt graag weten wat het doel van het leven was.'

'De zendingen waren niet als de andere jongeren die we kenden', zei Alexandra. 'Ik was onder de indruk van ze omdat ze iets hadden om voor te leven, ze straalden zelfvertrouwen uit. De Schriften gaven hun richting. Ze hadden iemand om op terug te vallen. Zoveel andere mensen proberen met drank hun zinnen af te stompen, hun leven is volkomen doelloos.'

Hoewel hun ouders geen tijd dachten te hebben om op dat moment de lessen te volgen, gingen Joseph en Alexandra verder. Na de derde les en een paar bezoeken aan de kerk wisten ze dat de kerk waar was en wilden ze zich laten dopen.

'De eerste keer dat we in de kerk kwamen, voelden we een geweldige sfeer daar', zegt Alexandra. 'Het was april, en de zon scheen door de ramen. Iedereen was vriendelijk en hartelijk. Als we naar een andere kerk gingen, was het er altijd kil. In deze kerk voelden we de Geest, en we wisten dat we terug moesten komen.'

Toen Joseph en Alexandra toestemming vroegen om zich te laten dopen, waren hun ouders verbaasd dat hun kinderen zo snel ergens zo zeker van konden zijn. Maar ze zagen wel in dat de kerk goede beginselen en hoge normen leerde, dezelfde die ze de kinderen thuis probeerden bij te brengen. Ze gaven toestemming, en Joseph en Alexandra werden het dertiende en veertiende lid van de gemeente.

'Onze ouders woonden onze doopdienst bij', zei Joseph. 'Het was buiten, in een zwembad. De vogels en krekels zongen op de achtergrond. De Geest was heel sterk voelbaar, en onze ouders kregen meer interesse. De volgende dag werd ons in de avondmaalsdienst gevraagd ons getuigenis te geven. Papa moest werken, maar mama was er wel.'

Joseph en Alexandra werden al snel actieve en energieke

Toen meneer en mevrouw Szamosfalvi de zendingen te eten uitnodigden, hadden ze er geen idee van dat zij degenen waren die gevoed zouden worden. Nu straalt hun gezicht de vreugde uit die gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus brengt.

VAN JOSEPH

leden. Ze bespeelden allebei een muziekinstrument, blokfluit en gitaar; ze vonden het heerlijk om te zingen, zowel lofzangen als volksmuziek. In de gemeente werkt hun voorliefde voor muziek aanstekelijk. Hun voorliefde voor het evangelie ook. Vaak helpen ze de zendelingen en ze doen hun best om onderzoekers bij de activiteiten van de

gemeente te betrekken. Ze deden vooral hun best bij hun ouders.

'Tijdens het eten vertelden we onze ouders over de activiteiten in de kerk,' zegt Joseph. 'We nodigden ze uit om met ons mee te gaan naar de kerk, en vaak deden ze dat.'

Het was eigenlijk een kwestie van tijd dat vader en

moeder Szamosfalvi zich lieten dopen – natuurlijk door hun zoon. En toen ze eenmaal lid waren, werd hun leven door hun lidmaatschap in de kerk drastisch veranderd. Niet alleen nam Joseph sr. een andere baan zodat hij op zondag naar de kerk kon, ook verkocht hij hun wijngaard en café. De familie Szamosfalvi zegt dat de Heer allerlei deuren voor hen heeft geopend, en ze zien uit naar een mooie toekomst.

Joseph wil economie aan de universiteit studeren en zou

graag een zending vervullen, en dan naar Miskolc terugkomen om te helpen bij de opbouw van de kerk daar. 'Ik ben blij dat ik het evangelie al op zo jonge leeftijd gevonden heb,' zegt hij, 'voordat ik meer "van de wereld" kon worden.' Zijn favoriete tekst van dit moment is: 'O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden' (Alma 37:35).

Alexandra studeert economie aan de plaatselijke universiteit en is daarnaast werkzaam als jongvrouwenpresidentie in de gemeente. Ze spreekt een beetje Engels en besteedt heel wat tijd aan het vertalen van materiaal van de kerk voor andere leden van de gemeente. Ze moet vaak woorden in een woordenboek opzoeken, maar dat vindt ze niet erg. Volgens haar leert ze daardoor beter Engels.

'Voor ik bij de kerk kwam, dacht ik dat alles hopeloos was, dat het geen enkele zin had om te proberen aan een goede toekomst te werken', zegt Alexandra. 'Overal was oorlog, en het leek wel alsof de wereld in één grote catastrofe zou eindigen. Nu ik lid ben van de kerk, kan ik met dat verdriet omgaan.'

Alexandra heeft een tekst in de Schriften gevonden die direct op haar van toepassing is en die nu haar lievelingstekst is:

'En te dien dage zal het geschieden, dat de Here u rust zal geven van uw smart en van uw angst, en van de harde dienstbaarheid, waarin men u heeft laten dienen' (2 Nephi 24:3).

Door de Schriften te onderzoeken en het evangelie te bestuderen, hebben zowel Alexandra als Joseph richting en antwoorden gevonden voor hun twijfels over het leven. Je krijgt gewoon de neiging om de Schriften open te slaan en te kijken welke tekst van de bladzij af naar je toe springt, toch? □

Eens zag de toekomst er voor Alexandra en Joseph somber uit. Nu vinden ze in de Schriften en andere leringen van de kerk richting en antwoorden voor hun twijfels. Ze hebben blijdschap gevonden.

Alexandra en Joseph
tijdens een activiteit met
andere jongeren die
het evangelie in Hongarije
horen en aanvaarden.

HOE GROOT

Lloyd Newell

ILLUSTRATOR: GREG NEWBOLD

Elk jaar rond onze verjaardag nam papa de kinderen naar het souterrain en streepte hij op een van de kamermuren aan hoe lang we waren. Dat was een belangrijk ritueel, vooral voor mijn broers en ik. Ik weet nog hoe ik m'n rug rechte, m'n nek maximaal strekte en zelfs m'n adem inhield om zo lang mogelijk te zijn. Als ik voelde hoe m'n vader het potlood van de muur haalde, draaide ik me om om te kijken hoeveel ik was gegroeid dat jaar.

Er waren jaren dat ik teleurgesteld was dat m'n streepje zo dicht bij dat van vorig jaar stond, en hoe ver ik nog af was van de streepjes van m'n broers. En andere jaren liep ik weg met het gevoel dat ik zo groot was dat er boven wel iemand met een basketbalcontract klaar moest staan.

Maar het gevoel dat me het duidelijkst is bijgebleven was de constantheid, zelfs de voorspelbaarheid waarmee mijn vader reageerde. Of ik nu veel of weinig of gewoon gemiddeld gegroeid was, m'n vader lachte me altijd toe, legde z'n arm om m'n schouders en zei: 'Ik ben trots op je, jongen.'

Soms vroeg ik me af waarom hij niet wat uitbundiger was als ik m'n eigen streepje en dat van anderen voorbij was gegaan, of teleurgestelder als ik nog dicht bij het streepje van vorig jaar stond. Maar nu besef ik dat mijn vader iets afwist van de eb en vloed van het leven, en van de onveranderlijke waarde van zijn kinderen.

Het maakte hem helemaal niks uit of ik nu meer of minder gegroeid was dan de anderen. Hij hield gewoon van me omdat ik z'n zoon was en hij mijn vader. Soms vraag ik me af of m'n vader ons niet elk jaar opmat om ons gewoon te laten

weten dat hij – hoeveel of hoe weinig hoger ons streepje ook stond – trots was op onze groei. Mijn vader wist hoe gevaarlijk het was om onszelf met anderen te vergelijken. Hij wist dat als we onze eigen groei met die van anderen vergeleken, we onszelf beter of slechter dan die ander zouden vinden. Beide houdingen zijn even verkeerd, en m'n vader leerde me dat als we de tijd nemen om na te denken, te peinzen en te bidden, we onszelf meer gaan zien zoals onze hemelse Vader ons ziet.

Ik denk dat onze lengte opmeten een manier voor mijn vader was om ons te laten nadenken over waar we stonden – niet alleen fysiek, maar ook geestelijk in relatie tot onze hemelse Vader. Groot zijn betekende voor hem veel meer dan alleen lichaamslengte.

Net zoals m'n jaarlijks rochtje naar die kamer in het souterrain me weer deed beseffen hoeveel m'n vader van me hield, zo zal een moment van gebedvolle overdenking van onze geestelijke groei ons doen beseffen hoezeer God met een volmaakte liefde van ons houdt. Naarmate we in het leven geestelijk groeien, kunnen we met zekerheid weten dat onze immer liefdevolle eeuwige Vader trots is op elk beetje vooruitgang dat we maken. Hij weet wat we waard zijn, en zijn liefde is onveranderlijk en eeuwig. □

BEN IK?

ILLUSTRATOR: TYLER LYBBERT

LICHTENDE SCHRIFTUUR

Lela Bartlett Coons

Een van mijn vroegste herinneringen is dat ik als vijfjarig kind in het souterrain van ons oude kerkgebouw naar de zondagsschool ging. Ik weet nog hoe ik naar de stofdeeltjes in het felle zonlicht keek terwijl onze leerkracht ons het verhaal voorlas hoe Joseph Smith bad en hoe onze hemelse Vader en Jezus Christus kwamen en voor hem stonden. Ik voel nog hoe ik daar zat, keek en luisterde, omgeven door stralen zonlicht. Maar vooral weet ik nog hoe er een warm gevoel in me opwelde als ik hoorde hoe Joseph Smith onze hemelse Vader zag en met Hem praatte.

Later die dag vond ik thuis een boek dat leek op het boek waaruit m'n leerkracht had voorgelezen. Ik wist toen nog niet dat het een tripelcombinatie was. Ik kon nog niet lezen, maar gewoon dat boek in m'n handen houden en naar de bladzijden kijken bracht voor mij weer terug wat ik in de zondagsschool had gevoeld.

Toen ik ouder werd en het boek voor het eerst ging lezen, voelde ik diezelfde warmte. Met het verstrijken van de jaren heb ik datzelfde gevoel keer op keer ervaren: in de kerk, in de tempel, bij het luisteren naar een toespraak, en vooral, bij het lezen van de Schriften. □

Steven Lloyd Neal, 1987: Lehi's visioen van de boom des leven

De schilder heeft zijn inspiratie geput uit bepaalde elementen van de wereldcultuur en uit zijn eigen ervaringen, onder andere als volgzondending in Japan, en legt nadruk op de universele zoektocht naar de boom des levens. Hij laat zijn eigen gezin en vrienden figureren op het doek. Zie 'Boom des levens', blz. 34, voor andere voorstellingen van Lehi's visioen.

'En ik zag een boom, waarvan de vrucht
begeerlijk was om iemand gelukkig te maken. (...)
En terwijl ik van de vrucht nam, werd mijn ziel met zeer
grote vreugde vervuld; daarom kwam het verlangen
in mij op, dat mijn gezin er ook van zou nemen,
want ik wist, dat ze boven alle andere vruchten
te verkiezen was' (1 Nephi 8:10, 12).
Zie 'Boom des levens', blz. 34.